

БЮЛЕТЕНЬ

Проборы 10. ОУИ

С
Л
А
В
А

У
К
Р
А
Ї
Н
І

4.7

СВОБОДА НАРОДАМ :

СВОБОДА ЛЮДИНІ !

ЗА УКРАЇНСЬКУ САМОСТІЙНУ СОВОРНУ ДЕРЖАВУ !

БЮЛЕТЕНЬ Ч. 7

ПРОВІДУ ЮНАЦТВА ОУН

/ТІЛЬКИ ДЛЯ ВНУТРІШНЬОГО ВЖИТКУ/

ВИРУШАЙ САМ...

Якщо на твій клич не прийде ніхто,
тоді вирушай сам,
в путь вирушай сам.
Якщо скує всіх ганебний страх
/О, доля твоя нелегка!/
і кожен у відповідь мовчки зідхне
і боязко очі схова, -
сам говори:
твоя совість і глузд
підкажуть тобі слова.
Тоді говори сам.
Якщо підуть від тебе всі
/О, доля твоя нелегка!/
Якщо всі покинуть тебе і буде важким твій шлях,
- ти все продовжуй
вперед іти.
Хай ноги зіб'єш до крові, -
іти продовжуй сам.
Якщо буде темна, пекельна ніч
/Шаблею вітер і злива,
як лід!/
і ніхто не запалить вогню, щоб тим,
хто йде в пільмі, допомгти.
Тоді ти сам свій вогонь запали -
ватру гніву й любови жар.
Свій вогонь запали сам.
Якщо на твій клич не прийде ніхто,
тоді вирушай сам.
Сам вирушай, один вирушай,
в путь вирушай сам.

ПОСТІЙ

СІЧЕНЬ

1979 р.

ПРОВІД ЮНАЦТВА ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

ВІТАЄМО... КЛОНИМО ГОЛОВИ... ЗОБОВ'ЯЗУЄМОСЬ!

З світлої нагоди 50-ої річниці з дня постанови ОУН,

в і т а є м о: Голову Проводу цілої ОУН, Вельмишановного і Дорогого Друга, — Ярослава СТЕЦЬКА,

Членів Президії Проводу і Членів Проводу ОУН,

Голову і членів Головної Ради ОУН,

Голів і членів Головної Контролі та Головного Суду ОУН.

Теренові, Обласні і Станичні Проводи ОУН і все членство героїчної ОУН в Краю, в тюрмах і концтаборах та в різних країнах невільного і вільного світу.

б а ж а є м о: росту і розвитку ОУН в сучасному й майбутньому, успіхів у праці і перемог на полі ідейних боїв, на шляху революційної боротьби і на зовнішньому відтинку діяльності ОУН.

в і р и м о: в силу духа ОУН, в успіх боротьби ОУН проти Москви, у дієспроможність ОУН завершити визвольні змагання українського народу здобуттям та закріпленням Української Самостійної Соборної Держави.

в и з н а є м о: вогонь, пречистий вогонь горіння людського, що живе, ні на яких не гасне вітрах, не зникає з життя безслідно. Так же ж Герої. Вони, — в нічому не полегшують собі життя. Вони навіть тоді, коли здається, що вже все втрачено, знаходять сили боротися, щоб перемогти, б'ються до останнього подиху і, навіть згинувши, смертю своєю перемагають. Їх в ОУН незлічимі ряди, що під прапорами Коновальця, Шухевича, Бандери, разом із ними йшли на боротьбу, і разом з ними впали на полі бою і слави, вказуючи нам чіткий напрям до мети. Вони уможливили нам прийти з почуттям гордості і з відкритим чолом у славне 50-річчя ОУН.

к л о н и м о н а ш і г о л о в и перед маєстатом смерті усіх відомих і невідомих героїв ОУН, що склали своє життя у жертву на бойовому вівтарі України, вдячні за приклад і чин, які наслідуватиме молода зміна ОУН.

Історія ОУН показує велич героїського життя і радість боротьби, які ведуть до перемоги через героїку і силу духа.

з о б о в " я з у є м о с ь — плекати у наших рядах юнацтва героїку і силу духа, вирощувати на ідеалах ОУН нове покоління борців, що заступлять опорожнені, упавшими героями, організаційні пости і стійки, щоб загострювалась боротьба, зроджувалися нові зриви та сповнювались героїчні чини, у ватрі яких, як Сфінкс постане вільна Україна.

Хай живе ОУН та її Провідник Ярослав Стецько!

Вічна пам'ять Героям України!

МП. Січень 1979 р.

СЛАВА УКРАЇНІ !

ПРОВІД ТА ВСЕ ЧЛЕНСТВО
МЕРЕЖІ ЮНАЦТВА ОУН

ТЕРЕНОВИМ, ОБЛАСНИМ І МІСЦЕВИМ РЕДАКЦІЯМ
ВИДАВНИЦТВА "МОЛОДЕ ЖИТТЯ".

ДОРУЧЕННЯ - ВКАЗІВКИ - НАПРЯМНІ

ДОРОГІ ДРУЗІ!

1979 рік є роком Великих Роковин ОУН. Ці роковини нам треба відзначити з цілеспрямованням на підйом у всіх ділянках життя та діяльності Організації Українських Націоналістів, а в тому й на відтинку сектора Юнацтва ОУН. Носієм ідей ОУН, реалізатором її починів, плянів та мети є її членство, кадри організованих націоналістів і молода зміна ОУН у лавах Юнацтва. Від цієї життєдайної сили залежить дієспроможність ОУН, її активність, успіхи і висліди боротьби за Українську Державу, що є першою, найближчою метою ОУН. Тому й необхідно, щоб в році Золотого Ювілею ОУН усе членство ОУН оновило себе в дусі ідеалізму, яким відзначились герої ОУН, її Провідники і члени, які писали і про яких написані золотими буквами сторінки історії ОУН. А разом з оновленням себе, члени ОУН, а зокрема наш провідний актив мусить з особливим старанням взятись продовжувати працю на відтинку організованого Юнацтва ОУН, що є джерелом напливу до Організації нових молодих сил, її мостом на шляху в майбутнє.

На відтинку Юнацтва ОУН наші успіхи є невеликі. На це звертав і звертає увагу Голова Проводу ОУН в його елябораті "Підсумки і Перспективи", що послужить нам за головну напрямну у практичному відзначаванні 50-ліття ОУН, для скріплення і розбудови Юнацтва ОУН.

В "Підсумках" Голова Проводу остерігає і радить нам:

"Ми не вийшли з ідейно-моральної кризи на відтинку молоді, ані не розбудували Юнацтва, ані молодих Кадрів у такому засягу, як плянували. Ми маємо серед молодих низку світоглядних націоналістів, але є менше ідейно-етичних націоналістів, тобто з героїчною мораллю. Є протирічність між ідеєю й героїчною мораллю. Є прірва між реальним і бажаним, що її можна завжди виповнити цілою героїчного зусилля моралі. Горіння ідеєю не є загальним явищем молодого покоління. Демоліберальний гедонізм інфільтрує й кращі елементи. Рутиновані стандарти - у тому змаг за тотожний рівень матеріяльного буття з багатшою верствою західних народів - проникають у частину нашої молоді. Завелася фальшива оцінка - наче б ми світоглядно захищали капіталістичний лад, як останнє слово поступу й справедливості, та його ідеологічне обґрунтування. Націоналізм, як життєва система, фактично не виповняє повністю духового життя молоді. Розгортаючи фронт проти більшовизму, марксизму, комунізму, ми не сміємо стояти в обороні ідеології капіталізму, який в осередку ставить не націю, а абсолютний еґоїзм. Система ідей і зміст життя Шухевича, Мороза, Лукіяненка, Сверстюка, Калинців лише переходно захопила нашу молодь і не спрямувала стилю і змісту вибраної її частини на рейки систематичного бою за їхні ідеали, й головне - не скріпила максимально самопосвяти! Це є знаменне явище, що ті, які

мають прийти після нас і йдуть вже з нами, є тієї думки, що, коли ми не створимо матеріальних умов для молодих працівників у наших інституціях, притаманних капіталістичній системі, то ми не матимемо молодого нарізку в нашій праці-боротьбі. Виходить, що світоглядний націоналізм це поверховна фасада, а суспільною ідейно-етичною базою стає ідеологія й етика капіталізму, фактично - демолібералізм. Як розв'язати цю контрадикцію між світоглядним націоналізмом і лібералізмом в етиці при відсутності героїчної моралі - є великою проблемою у вихованні молоді й юнацтва. Це питання стоїть так:

а/ чи маємо перетривати, ангажуючи світоглядних націоналістів, на етичних і фактичних умовах ліберально-капіталістичних до праці і боротьби в нас, щоб тільки пропагувати ідеї націоналізму, а не жити, діяти і страждати ними, чекаючи, що загальна атмосфера у світі зміниться у напрямі відродження націоналізму й вона вплине на зміну етично-ідейної настанови також нашого молодого покоління?

б/ чи розпрацювати комплекс заходів і методів для вилонювання якості й ініціативної меншости фанатиків ідеї й героїки життя, які цінили б честь, батьківщину, активну допомогу борцям і мученикам вище своєї волі й свого життя; концентрація на виховування провідників, які погорджували б матеріальним і дочасним, гедоністичним і вигідницьким життям?

Чи не диво, що жертовність і самопосвята, хоча за фальшиву ідею, домінує у вільному світі радше серед збаламучених лівих елементів, антинаціональних, антирелігійних? Елементів, що поборюють капіталізм, але й націоналізм, за винятком палестинців і жидів?

Однією із світоглядних передумов зміни клімату серед молодого покоління у вільному світі є стисле відмежування нашого юнацтва й молоді не тільки від комуністично-марксистівської доктрини й її практик, але одночасно також від ліберально-капіталістичних ідей і системи вартостей одиниці-еґоїста!

Західні капіталісти й плутократи, які мають в основі інтернаціональну капіталістичну ідеологію, не мають бути прикладом для нашої молоді.

Центральна справа: виповнити змістом порожні домівки, табори; ставити на виховників. Пововно розпочати вишкіл і виховання молодих юнаків в троякому відношенні: ідеологічно-програмовому, конспіративно-розвідочному, бойово-військовому в теорії і в практиці, стосуючи найсуворіші виховні й вишкільні методи, викристалізовуючи найперше якість. Довести до того, щоб впродовж двох років з-поміж молодих кадрів у висліді вишколу й ризиковних проб - вилонилося принаймні дватри герої з їх лав, як їх символи! Треба їм їхнього Лемика, бо Мороз чи Шухевич стали для них Лемиком лише теоретично, а не дійово з ризиком життя в їх обороні.

По плану мають йти до війська наші молоді люди, учні й студенти, робітники й фермерські хлопці; військовий вишкіл у різних арміях для середньошкільної молоді, є сьогодні масовим явищем. Чи строгіше виховання, тим кращий для нас ефект. Є шкідливо для визвольної боротьби, коли батьки надто бідкаються, забезпечують усім можливим і неможливим своїх дітей, а при тому не дають їм власнопідметно, власноініціативно розвиватися. Прикладом для нашої молоді повинна бути у вільному світі молодь Ізраїлю й палестинців, якщо йдеться про жертовність і самопосвяту, а не про методи боротьби!

Немає ніякого сумніву, що у нас не було б ніякої кризи на відтинку кадрів молодого членства і Юнацтва ОУН, наколи б усі організаційні чинники, що мають пряме відношення і відповідальність за молодечо-юнацький відтинок в Організації уважно розглядали та здійснювали інструкції та напрямні провідів активу і юнацтва ОУН. З прикрістю стверджується, що напрямні та інструкції в справах Юнацтва ОУН не мають потрібного відгуку збоку виховників і провідів Юнацтва ОУН. Прості й самозрозумілі справи організаційного і практично виховного характеру повторяються, як конкретні вимоги до активу Юнацтва ОУН в інструкціях Проводу Юнацтва, але потрібного результату немає, зокрема тому, що обіжні письма, інструкції та Бюлетені Юнацтва ОУН не доходять до всіх клітин Юнацтва ОУН. Такий стан даліше толерувати не можна. У системі мережі Юнацтва ОУН треба негайно упорядкувати справи, скріпити дисципліну, вести систематично контролю праці, допильновувати звітності і виконності доручень.

Пригадується, що усі напрямні по лінії виховної і практичної роботи з Юнацтвом ОУН, які видані Проводом Юнацтва за останніх 12 років/у виданні "Іди за мною", в обіжниках Проводу Юнацтва ОУН та Бюлетенях Юнацтва ОУН/ є незмінно актуальні. Їх треба читати, на них взоруватися, дотримуватися реченців та солідно здійснювати вимоги.

З огляду на важливість справ, передруковуємо в дальшому тягу цього письма деякі точки з обіжного письма із наголовком "Важливі Вказівки і Доручення", як також з інших попередніх інструкцій, додаючи деякі нові вказівки й напрямні, як слідує:

1. Мережа МЖ з її членством є інтегральною частиною Організації. Організація прямо і почерез Редакції МЖ керує сектором МЖ, опікується ним, відповідає за нього та контролює його працю і діяльність. Сектор МЖ є в цілості підпорядкований Проводам Організації на всіх її шаблях.

2. Координація, співпраця і співдія між Організацією і її Сектором МЖ нормуються та укладаються на засіданнях Проводів у складі яких Редактори МЖ є членами-референтами/Тереновий Редактор МЖ є Референтом МЖ у складі Теренового Проводу, Обласний МЖ в Обласному/Провінційному/ Проводі, а місцевий Редактор МЖ у Станичному/Районовому/ Проводі. На ф'юрумах цих Проводів, Редактори МЖ, як референти МЖ Проводу даного організаційного шабля, зобов'язані звітувати, реферувати свої пляни і представляти проблеми. Ці ф'юруми мусять дати розв'язку трудним ситуаціям, де в гру входять людські сили і ф'юансові засоби, а ними диспонуєть Проводи Організації. Інструкції та напрямні по лінії виховання і дії МЖ, які надходять від Головної Редакції МЖ чи інших надрядних Редакцій МЖ, підрядні Редакції мусять солідно виконувати. Однак усі ці справи мають бути обговорені на засіданнях Проводів, відповідно зреферовані референтами МЖ, щоб Проводи Організації були завжди в курсі справ мережі МЖ.

3. Незалежно від усних звітів на засіданнях Проводів, Редактори МЖ зобов'язані письмово звітувати: Тереновий з днем 31-го грудня кожного року, Обласні що кварталу, а Станичні щомісяця. Із трьох копій звіту, - одну копію надсилати своєму безпосередньому зверхникові в системі МЖ, другу Провідникові, у проводі якого Редактор є референтом МЖ, а остання копія залишається в архіві звітуючого. Однoчасно зі звітами надсилати опрацьовані проєкти плянів по лінії роботи в секторі МЖ: місячні - референти Станиць/районів/, квартальні - Обласні референти МЖ, і річні - Теренові референти МЖ. Складаючи пляни належить узгляднювати напрямні та інструкції Головної Редакції МЖ.

4. Актив і членство мережі Юнацтва ОУН є в руховому стані. Господарючи кадрами Проводи Організації запотребовують на обсаду в різних, поза МЖ, ділянках організаційної роботи осіб із провідного й виховного складу МЖ. Внаслідок цього безпереривно існуючого процесу, нерідко декомплетуються Проводи МЖ/теренові, обласні і місцеві/, як також виховні склади. Опорожнілі місця треба негайно заповнювати, вирішуючи на засіданнях Проводів обсади новими людьми, щоб не заіснував такий стан, що якенебудь звено юнацтва, навіть на короткий час було без виховника, або Провід Юнацтва ОУН з вакантним місцем котрого із необхідних референтів.

Станиця/Район/ є основною оперативною одиницею Організації, і тому необхідно, щоб в кожній Станиці був з найкращими організаційно-виховними кваліфікаціями Референт МЖ.

Домогтися остаточно й перманентного обсадження референтами Проводи МЖ на усіх щаблях і пов'язання їх між собою з гори до низу та урухомлення праці в ширших розмірах, рівночасно у вужчих кругах з ціллю вилонення певної групи провідників на цьому полі.

5. У звітах, якими охоплюється період до 31-го грудня 1978 р., узгляднити відповіді на т. 7 інструкції Головної Редакції МЖ з 15-го червня 1978 р. відносно обліку членських кадрів МЖ та їх сегрегації на кандидатів в члени, симпатки і прихильники. В цьому звіті мусить бути представлений точний стан членів, які сповняють керівні та виховні функції в мережі МЖ, і окремо стан Юнацтва ОУН: а/ в процесі виховання, б/ кандидати в члени, в/ вилучені до переведення в симпатки, г/ переведені в групу прихильників, і г/ скільки у звітному році переведено в актив.

6. Безупинно працювати над організованням нових звен Юнацтва ОУН, організуючи при молодечих організаціях/СУМ, Пласт/ ідеологічні гуртки і в них виявляти кандидатів в ряди Юнацтва ОУН. Корисною базою для набору Юнацтва ОУН є ТУСМ, розвиткові якого належить сприяти та нести поміч в його роботі. Спеціальну увагу звернути на Пласт і там знаходити кандидатів та творити юнацькі звена.

7. Допильновувати пов'язання переїздного, на довший чи коротший час, юнацтва, зголошуючи організаційним шляхом/користуючись супровідною листом/ якнайшвидше, адресу на новому місці. Це однаково відноситься до Юнацтва, яке виїжджає на курси і студії УВУ до Мюнхену, або до таборів в других країнах.

8. Без дозволу Теренової Редакції МЖ/яка узгіднює це з Проводом/, члени юнацтва не сміють відбувати поїздок до країн "за залізною заслоною", а в тому й в Україну.

В и ш к о л и і д і я:

1. На кожних сходинах юнацьких звен пригадувати на потребу конспірації.

2. Сходини юнацьких звен відбувати регулярно що два тижні.

3. Сходини вести за встановленим організаційним ритуалом.

4. Узгляднюючи окремі здібности та зацікавлення юнацтва, організувати спеціалізовані вишколи.

5. На строго селективній базі організувати і переводити міжтеренові, теренові а навіть обласні табори ОУН.

6. Для цілей МЖ використовувати табори українських молодечих організацій/СУМ, Пласту та інших, до яких маємо доступ/. Старатися, щоб у командному і виховному складі таборів були виховники і члени

Проводів МЖ. До таборів молодечих організацій скеровувати все юнацтво, бо табори є найкращою школою життя, проб і гарту молодії людини.

7. По лінії ідеологічного вишколу використовувати на сходах юнацтва матеріали курсу ІСПО.

8. У вишкільній програмі узгляднити теми з критичною аналізою марксизму, комунізму і ленінізму, як доктрини, щоб належно озброїти юнацтво могло дати відкритий бій лівизні серед нашої молоді.

9. Впарі з теоретичним вишколом, вести практичний вишкіл/проби й індивідуальні акції Юнацтва ОУН/.

10. Кожний юнак/юначка мусить бути навантажений організаційними дорученнями/кожнoчасно/ - згідно з його здібностями, нахилами, зацікавленнями і вишколом.

11. Встановити в теренах дії ОУН ворожі об'єкти, і спрямувати на них систематичну дію юнацтва ОУН.

Ф і н а н с о в і с п р а в и:

1. Юнацтво ОУН зобов'язане до плачення членської вкладки. Вкладку можна вплачувати одноразово, щороку в річницю Крут, коли зобов'язують святочні сходи юнацтва, або ратами місячно чи квартално.

Річна членська вкладка юнака на Північно-американському континенті виносить 12 ам. дол.

Річна вкладка юнака в європейських та інших країнах виносить 6 анг. фунтів/чи рівновартість в даній країні/.

2. На добровільній базі юнацтво платить оподаткування. Побажаним є, щоб висота оподаткування не була менша як 4 ам. дол., чи 2 анг. ф.

3. Крім того юнацтво мусить стати жертводавцями збірок, як Визвольний Фонд, Фонд Оборони України, Фонд АБН, і т.п.

П и л ь н а с п р а в а:

Домашньою лектурою для юнацтва ОУН мусить стати пресовий орган ОУН - "Шлях Перемоги". Читаючи його систематично юнацтво кристалізуватиме свій світогляд, згідно з напрямними Проводу ОУН, що їх цей тижневик відзеркалює та буде завжди в курсі справ крайової та зовнішньої проблематики, включно зі становищем Організації до актуальних справ і подій. І якщо в домі юнака чи юначки немає органу ОУН - ШП, таких зобов'язати до передплати.

А к ц і ї в о б о р о н і У к р а ї н и:

Основне гасло акцій: оборона України, оборона національних прав України, проти терору, русифікації, за розв'язання концтаборів, психушок, за звільнення усіх українських політичних і релігійних в'язнів, зокрема називати: Шухевича, Лук'яненка, Мороза, Тихого, Матусевича, Мариновича й бодай десяток інших.

З ініціативи юнацтва ОУН організувати і переводити по всіх країнах акції:

1. 27-28 січня голодова стійка під московською амбасадю /24 години/ в річницю Крут.

2. 3-го лютого 1979 р. акція з нагоди 50-ліття ОУН.

3. 15-го жовтня 1979 р. акція у 20-ту річницю смерті сл. п. Провідника ОУН, Степана Бандери.

У зв'язку з річницями 3-го лютого і 15-го жовтня акції юнацтва мають мати радикальний характер відносно московських амбасад, консулатів та станиць типу Аерофлот, Інтурист і т.п. В рамках акцій узгляднити малювання лозунгів на мурах московських дипломатичних представництв.

В часі акцій робити якнайбільш атрактивні виступи: закуття в кайдани, в'язничні-кацетничі одіння тощо. Акціям надати відповідної гостроти, не лякаючись репресій чи ув'язнень.

До акцій юнацтво повинно мобілізувати своїх ровесників, які одважні і готові на ризик.

О л і м п і я д а 1980 рік.

На іншому місці цього Бюлетеню є мова про те, що чергову Олімпіаду, яка відбудеться у 1980 році в Москві, московський уряд використовує для своїх пропагандивних цілей. Нашим завданням вже тепер вести акції з закликм західний світ до бойкоту Олімпіади в Москві, як також почати підготовку до нашої акції під час Олімпіади в Москві. До тепер ми використали кожен Олімпіаду після 2-ої світової війни для протимосковської акції, мусимо для тої самої цілі використати Олімпіаду у 1980 році також. З тою ціллю нам треба зібрати дані, хто з відомих і прихильних нам спортсменів з країн вільного світу візьме участь в черговій олімпіаді, хто із журналістів та звітодавців буде акредитований міжнародним олімпійським комітетом, хто із чужинців, а також з українців вибирається як турист на час олімпіади. Такі й інші дані треба передавати організаційним шляхом до Головної Редакції МЖ.

С в я т о ч н і с х о д и н и Ю н а ц т в а ОУН:

Усі звена юнацтва відбудуть святочні сходи у 1979 році:

29-го січня – на відзначення річниці Крут,

3-го лютого – на відзначення 50-ліття ОУН,
/для того в Бюлетеню є "Наказ" та реферат/.

15-го жовтня – для відзначення 20-ої річниці від дня смерти
сл. п. Провідника ОУН, Степана Бандери.

Святочні сходи почати о год. 6.30 вечером.

З в і т и:

Теренові Редактори МЖ надішлють на адресу Головної Редакції МЖ свої звіти за 1978 рік найпізніше до 25-го січня 1979 р.

ж ж ж

З дружнім й організаційним привітом,
МП. 1-го січня 1979 року.

СЛАВА УКРАЇНІ !

Ігор БОГОСЛОВ
Референт МЖ ГД.

СЛАВА УКРАЇНІ!

Н А К А З

З НАГОДИ ЗОЛОТОГО ЮВІЛЕЮ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ.

НАШІ МОЛОДІ ДРУЗІ,
ЮНАКИ І ЮНАЧКИ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ!

Боротьба Української Нації за незалежність у рр. 1917-20, якої короткотривалим історичним здобутком був державницький акт 22-го січня 1918 р., скінчився поразкою.

Але в огні боротьби вибуяло в українському народі незламне прагнення волі й остаточно, як це святково заявив Конгрес Українських Націоналістів в дні 3-го лютого 1929 р., - "оформився ідеал Незалежної Соборної Української Держави, який серед тяжких обставин сучасності владно кличе Українську Націю до продовження боротьби аж до остаточної перемоги .

Цей ідеал ліг в основу нового українського світогляду й нового творчого чину, - в основу українського націоналізму".

В цей день народження ОУН, її основоположник, організатор і провідник сл.п. Євген Коновалець, промовив такі вагомі слова:

"Я не знаю, чи і наскільки нам пощастить розвинути діло, за яке ми ось тут прийнялися. Це залежатиме від праці, зусиль, послідовности і жертвенности нас усіх... Отже, сьогодні ще надто швидко казати, що, покликаючи до життя нашу Організацію ми вже тим самим довершили велике діло... Але одне знаю напевно: доба в якій живемо, безмірно велика. Це одна з тих революційних епох, які простягаються на цілі десятиліття, в якій кується новий світ і нова людина. У великій світовій драмі наших часів ми маємо до вибору: або бути творцями, або жертвами історії!".

Відомо нам тепер, що організатори ОУН доконали великого діла, а її актив був творцем багатьох визначних чинів, творцем славної історії ОУН, історії боротьби українського народу в оцій революційній епосі під знам'ям ОУН.

За пів сторіччя ОУН пройшла довгий, великий і славний шлях боротьби - від революційних дій у т.зв. мирному часі до всенароднього повстання ОУН-УПА. На цьому священному шляху впали тисячі-десятки-сотні тисяч революціонерів, борців, повстанців. Впали і провідники цієї боротьби - Євген Коновалець, Роман Шухевич-Чупринка, Степан Бандера.

Найвищим досягненням ОУН у 50-ти літній боротьбі є проголошення відновлення української державности 30-го червня 1941 року. А далі 10-ти річна збройна війна/1942-1952/ півмільйонової УПА.

Творцями, борцями, учасниками цієї боротьби, що зброєю і кров'ю викували цю нову добу української історії, є українські націоналісти і їхня організована сила - Організація Українських Націоналістів. Цю добу створила молода українська генерація - сповнена полум'яної віри, очайдушного завзяття, безприкладного героїзму і посвяти та кожночасної готовости на все. Для них - "закон найвищий і наказ: соборна українська держава - вільна міцна від Тиси по Кавказ", а девізом: "здобудеш українську державу або згинеш у боротьбі за неї!".

ОУН високо підняла прапор боротьби, так високо, що його побачив увесь український народ, над Дніпром і над Дністром – на всіх своїх, різними ворогами, окупованих землях. Народ підносить чоло і разом із своїм молодим поколінням неустрашимих революціонерів-борців стає до нового змагу. А напереді ОУН – невгнутий, залізний аванґард народу, його найкращі сини і дочки, такі, що йдуть "в вогонь і в воду", в тюрму і на шибеницю, які маршують все вперед і не знають відвороту, для яких змістом їхнього життя є – здобути державу або згинуть!

І вони йшли..., змагаючись далі ідуть... На їхньому шляху революційні чини, великого значення діла і почини, історичної міри дати, події, постаті - великі і знані всьому народові, такі, що увійшли в пантеон нації української, і не відомі борці-воїни-герої, що "зродилися великої години" і загинули вірні заповіді-законові ОУН.

Безпереривна 50-літня боротьба ОУН триває. В Україні прапори визвольної боротьби бере в свої руки молода українська генерація. Бороться український народ, бореться нескорена, непереможна Україна. Молода генерація напереді: "З твоїм ім'ям Україно, вмирає і в твоєму імені живе!" - ОУН веде, дає напрям, бандерівці на всіх місцях, всюди перші, всім дають приклад, не лише в підпіллі, але і скрізь, між народом і також в московських тюрмах, концтаборах, казематах. - Діюче народне покоління сповнює свій обов'язок... і своїми діями наближує день визволення.

Ви, Молоді наші Друзі, є частиною цієї ОУН, яка відзначає своє 50-ліття на важких фронтах боротьби з ворогом. Сповнені подиву до героїчних подвигів Ваших ровесників-попередників й одушевлені ідеєю української державности, Ви віднайшли шлях до ОУН, щоб з посвятою служити своєму народові.

Хайже ж цей Золотий Ювілей ООН скріпить Ваші тверді настанови бути лицарями української національної революції, стати високоідейним членом ООН, одважним борцем за Вільну Україну. Хайже ж він навіє Вас радістю боротьби та ентузіазмом для неї. У цьому році великого ювілею ООН, дайте ворогові відчутти, що й наймолодші із славної когорти ООН є вже грізним для нього противником! Записуйтеся в історію ООН своїми власними чинами!

Без вагання сповняй закон ОУН, який наказує Тобі Юначе, і Тобі Юначко: - "ЗДОБУДЕШ УКРАЇНСЬКУ ДЕРЖАВУ АБО ЗГИНЕШ В БОРОТЬБІ ЗА НЕЇ!"

ХАЙ ЖИВЕ ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ!

ХАЙ ЖИВЕ ПРОВІДНИК ОУН ЯРОСЛАВ СТЕЦЬКО!

КАЙ ЖИВЕ І ЗАВЕРШУЄТЬСЯ ПЕРЕМОГОЮ БОРОТЬБА ОУН ЗА УКРАЇНСЬКУ
САМОСТІЙНУ СОБОРНУ ДЕРЖАВУ!

ВІЧНА СЛАВА ГЕРОЯМ ОУН!

ПОСТІЙ, 1-го січня 1979 р.

ГОЛОВНИЙ ПРОВІД
ЮНАШТВА ОУН

жжжжжжЖжжжжжж

У 50-РІЧЧЯ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

З початком 1979 року минає 50-річчя від того пам'ятного дня, коли, спираючись на творчі елементи українського громадянства і об'єднуючи їх навколо українського національно-державного ідеалу, постала Організація Українських Націоналістів. Ця нового типу політична організація поставила своєю ціллю "оздоровити відносини всередині нації, викликати в українському народі державно-творчі зусилля, розгорнути українську національну силу на всю її ширину і таким чином забезпечити великій Українській Нації відповідне місце серед інших державних народів світу" /З постанови Великого Збору ОУН 1929 р./.

У неперервній 50-річній боротьбі перейшла ОУН довгий і надзвичайно тяжкий шлях, прямуючи до своєї цілі - Української Самостійної Соборної Держави. Усією тою шлях тисячами жертв, фанатично відданими справі націоналістами-революціонерами, що й в обличчі смертельної небезпеки не зламали взятого на себе приречення: "Здобудеш Українську Державу або згинеш у боротьбі за неї". Всіма ними керувала свідомість, що змагання українського народу за свою волю, за державну незалежність і за соборність - одне і неподільне.

Імена закатованих ворогом, поляглих у боях в горах і лісах нашої Батьківщини провідних націоналістів-революціонерів Головного Командира УПА Романа Шухевича-Чупринки, Маївського, Волошина, Мирона-Орлика, Турковського, Старуха, Арсенича, Полтави, Горнового, Гриця-Черемиського, Позичанюка і численних інших - навіки ввійшли в історію визвольних змагань України. Всі бо вони згинули для того, щоб жила їхня Нація. І тому протягом 50 років завжди місце мертвих заступали в лавах ОУН тисячі нових, знаних і незнаних борців-націоналістів, що гордо з піднесеною головою йшли на повільне конання в Березу Картузьку, продирались у Карпатську Січ, щоб допомагати своїм братам у боротьбі за волю, кидаючи виклик смерті вирушали Похідними Групами і в Дружинах Українських Націоналістів на український Схід, вивішували супроти волі німецьких загарбників в 1941 році по містах і селах України державні українські прапори, пізніше виповнювали собою лави УПА, а в московсько-большевицьких концтаборах організували повстання, що струшували підвалини червоної російської імперії.

Під проводом Євгена Коновалця, під проводом Степана Бандери Організація Українських Націоналістів вписала в історію своєї Батьківщини новий, героїчний розділ - розділ підготовки національних революцій, які розвалить комуністичну цитаделю, останню на нашій планеті тюрму народів - СРСР і забезпечать їм вільне життя в їхніх національних державах.

У період між німецько-польською і німецько-радянською війною ОУН, здобувши великі впливи серед українського народу і зорганізувавши його до чинної боротьби революційними методами, провела основну підготовку до широкого розгорнення визвольної боротьби.

З вибухом німецько-радянської війни, 30 червня, за покликом ОУН на чолі з Степаном Бандерою проголошено у Львові відновлення Української Держави. Головою Державного Правління став Ярослав Стецько. Український народ з ентузіазмом взявся до державно-твор-

чої праці. Але не визволення, а поновне поневолення України плянували Гітлер та його божевільні соратники, і незабаром Степана Бандеру та Ярослава Стецька із сотками інших українських націоналістів-революціонерів німецькі окупанти арештували і ув'язнили в концтаборах.

В другій світовій війні ОУН, поширивши свою діяльність на Центральні та Східні українські землі і скріпивши себе численним членством з-поміж наддніпрянців, повела двофронтову боротьбу з німецькими і московськими забородами, переставила визвольно-революційну боротьбу в площину повстанських дій УПА. Організація Українських Революціонерів створила Українську Повстанську Армію, давши їй основні і вояцькі кадри - ядро найбільшого в другій світовій війні протинімецького резистансу. Як найвищий орган революційно-державного характеру, в якому мали б брати активну участь організовані сили інших політичних напрямків, ОУН створила Українську Головну Визвольну Раду на чолі з Романом Шухевичем-Туром-Чупринкою-Лозовським, що був одночасно головою Проводу ОУН і Головним Командиром УПА.

Українська Повстанська Армія в безнастанних боях з окупантами виявила такий широкий розмах і такий високий героїзм, що вже після закінчення війни, в травні 1947 року, московський, польський і чехословацький комуністичні уряди уклали спільний договір для її приборкування. Але до 1953 року - отже, протягом довгих десятирок! - зводила УПА бої з ворогами українського народу, поступово переходячи до методів підпільно-революційної боротьби.

З ініціативи Проводу ОУН і Команди УПА в Україні в 1943 році відбулася конференція поневолених московським більшовизмом націй, яка стала першою зорганізованою формою Антибільшовицького Б'юро Народів. Під гаслом "Свобода народам - свобода людині!" АБН згуртовує в своїх лавах активних антикомуністів, членів численних націй, координуючи їх національно-революційні сили, устійнюючи єдину лінію боротьби зі спільним ворогом - Москвою, щоб у слушний момент включитися в одночасне повстання всіх поневолених народів.

Після другої світової війни ані шалений терор НКВД-КГБ супроти всіх причетних і запідозрених в націоналізмі, ані їх масові арешти та депортації в азійську частину СРСР, ані безугавна пропаганда в пресі, радіо, кіно і літературі проти "бандерівців", "буржуазних націоналістів" не припинили боротьби українського народу і його залізного авангарду, Організації Українських Націоналістів. На боротьбу проти неї кинула Москва дивізії військ НКВД, стягнула на західноукраїнські землі випробувані кадри чекістів. "Показовими судами" над членами українського революційного підпілля старалися більшовики застрашити українських революціонерів, обманути наш народ, представляючи їх як "німецьких коляборантів" і "фашистів". Та наші люди на Батьківщині, наша молодь не вірить ширеним советськими пропагандистами брехням про "бандерівських горлорізів" - вони знають всю правду про тих самовідданих патріотів, які боролись і гинули за щастя, за волю України, які й понині поневіряються на сибірській каторзі і засланні.

Слова "Бандера" і "бандерівець" широко знані тепер на всіх просторах від Чорного моря по Біле, від Холма до Владивостока. Ці слова стали символом нескорености українського народу, його прагнення бути повновладним, суверенним господарем на своїй землі. І

навіть українську мову, нищену й переслідувану тепер там, де існує вона тисячоліттями, називають московські шовіністи з ненавистю "бандерівською мовою".

Даремно намагаючись знищити український революційний націоналізм, який щораз глибше коріння запускає в серцях і душах українських людей, в Москві вирішили знищити бодай його символ. І, вдаючись до таких самих ганебних, підступних методів розправи зі своїми противниками, які застосовано в 1926 році супроти Головного Отамана Симона Петлюри, а в 1938 році супроти Провідника ОУН Євгена Коновальця, кремлівські правителі руками свого агента убили в 1959 році Степана Бандеру. У тих днях визначний американський політичний діяч писав: "Совєтсько-російський уряд, очолений Хрущовим, постановив замордувати Степана Бандеру тому, що він був провідником широко-розгалуженого руху спротиву російській комуністичній окупації України. Бандера був символом боротьби за вільну і незалежну Україну 45-мільйонової не-російської нації з власною традицією, культурою, мовою і цивілізацією".

Героїчне життя і мученицька смерть Провідника ОУН Степана Бандери є високим, немеркнучим прикладом для всіх українських націоналістів-революціонерів, для кожного українського патріота і для всього українського народу. А його "Слово до українських націоналістів", в якому стверджував він, що "втримання, дальше скріплення і розбудова ОУН має підставове значення для послідовного розгортання національної революції", зі смертю автора набирає ще більше актуальности.

Немає вже в Кремлі кривавого Сталіна, немає його вихованця, блазня Хрущова, але їх заступники, московські великодержавні шовіністи з неменшою заповзятливістю нищать субстанцію української нації - її селянство, переслідують вірних наших Церков, нищать нашу мову, релігію, культуру, фальсифікують нашу історію, обмосковлюють українське місто і село.

Та в обличчі найстрашнішої небезпеки загину української нації не схиляє ОУН прапорів боротьби, під якими йшла протягом 50 років. Під кличем "Київ проти Москви!" гуртують українські націоналісти, передова молодь нашого народу, українських патріотів для рішального бою - Національної Революції, в якій неминуче розпадеться імперіалістична, хижацька большевицька імперія і постануть наново в своїх етнографічних межах вільні національні держави нині гноблених народів. Лише національні революції в СРСР врятують людство від загрози третьої світової, нуклеарної війни.

Активна суспільно-політична діяльність ОУН серед розкиданих на різних континентах українських еміграційних громад, виховування нею націоналістичного доросту і безкомпромісова боротьба проти московського імперіялізму на міжнародніх форумах, організовані нею масові протестаційні демонстрації в обороні уявленого українського народу, його ув'язнених по тюрмах і концтаборах синів і дочок - все це лише окремі ділянки щоденної, невпинної праці, яку веде ОУН на еміграції. Кість від кости і кров від крові українського народу, ОУН завжди жила і житиме його інтересами, його болями і прагненнями.

Але, чи не замалі наші труди, наші жертви, які вкладаємо ми у визвольну справу, супроти й десятої-сотої частини тих жертв, що їх день-у-день приносить на Рідних Землях наша ідейна молодь, її батьки і матері за святе діло визволення Батьківщини у глибокому

підпіллі, по московсько-більшевицьких концтаборах і по сибірських засланнях? Напевно наші жертви далеко менші.

У 50-річчя існування Організація Українських Націоналістів входить озброєна великим, тяжко здобутим досвідом, зцементована спільними ідеями українського революційного націоналізму, сповнена непохитної рішучості боротися до остаточного, переможного кінця. Гетакомби жертв, що їх склала ОУН на жертівнику Батьківщини, не підуть намарне.

Хай живе волелюбний, невмирущий Український Народ!

Хай живе Українська Національна Революція!

Хай живе Організація Українських Націоналістів -
залізний авангард своєї Нації!

ж ж ж

Із "Звернення Воюючої України"

Воююча Україна насамперед вимагає, щоб українська еміграція гідно і відповідально репрезентувала свій народ і його визвольну боротьбу перед зовнішнім світом.

Україна щойно виходить на міжнародню арену. Світ ще мало знає про неї, а багато з того, що знає, - неясне і викривлене. Змінити такий стан, занести до всіх народів і людей поза межами СРСР правду про Україну й її боротьбу - це в першу чергу Ваше завдання, українська еміграціє. Край в цьому напрямі зробив і продовжує робити все, що тільки в його силах. Своєю боротьбою край створив великий капітал, і Ти, українська еміграціє, мусиш використати його в інтересах визвольної справи на міжнародньому відтинку.

Доля розкинула і розкидає Вас по всіх країнах світу, по найвіддаленіших його закутках. Але не час нарікати сьогодні на цю жорстоку долю! Її треба повернути на добро цілого українського народу, те, що Ви сьогодні знайшлися майже серед усіх народів світу, Ви мусите широко використати для того, щоб ці народи якнайповніше пізнали Україну, український народ, його змагання в минулому, його героїчну боротьбу сьогодні.

Пам'ятайте, що сьогодні кожний українець за кордоном - це представник Воюючої України.

Пам'ятайте, що дивлячись на Вас, чужинці дивляться на весь український народ, що, оцінюючи кожного з Вас, вони оцінюють цілий наш народ.

Тож кожний ведіть себе так, щоб не плямити імені свого народу, поступайте ж так, щоб постійно помножувати славу його. Щодня ставте перед собою питання: що доброго і корисного зробили Ви для України?

З Україною Ви мусите бути якнайтісніше духово пов'язані. Ви мусите жити нею, її прагненнями і боротьбою. У Вас не сміє вселяватись зневіра в успіх нашої великої справи. Вас не сміють підточувати сумніви щодо правильності нашої боротьби на Землях. Інакше Ви ніколи не запалите чужинців вірою в справедливість наших змагань, не прищепите їм переконання в доцільності нашої боротьби, не з'єднаєте прихильників для свого народу.

Воююча Україна вимагає, щоб українська еміграція була палким носієм ідей, за здійснення яких бореться український народ.

ж ж ж

ОСНОВОПОЛОЖНИК І ПРОВІДНИК ОУН

Полковник Армії УНР, військовий діяч і політик, комендант УВО, голова Проводу Українських Націоналістів, сл. п. Євген Коновалесь народився 14.6.1891 року в селі Зашків Львівського повіту в родині вчителя. Під час правничих студій у Львівському університеті був секретарем львівської філії "Просвіти". У 1910 році був суджений у процесі 101 студентів за участь в боротьбі за український університет.

Опинившись як хорунжий австрійської армії в російському полоні/після бою на Маківці у 1915 р./ Коновалець разом з іншими старшинами організує українську групу полонених в таборі в Царицині як початок пізнішої військової формації.

сл. п. полк.Євген КОНОВАЛЕЦЬ

Звільнившись восени 1917 р. з полону Коновалець виступив у Києві як співорганізатор Галицько-буковинського Куреня, пізніше Куреня Січових Стрільців, який він очолив і який визначився у придушенні большевицького повстання та в боях проти наступу Муравйова, а згодом, після Берестейського миру, в українському протинаступі за звільнення Києва, 1. 3. 1918 року. Оцінюючи вагу збройної сили Коновалець розбудував частину, перейменовану на полк Січових Стрільців, який згодом, після гетьманського державного перевороту, роззброїли німці. Під час гетьманату Коновалець, не вступаючи в політичні спори, відновив у порозумінні з Українським Національним Союзом військову формуцію як окремий загін Січових Стрільців з осідком у Білій Церкві. Після безуспішних переговорів з Гетьманом, які не стримали проголошення федерації з Росією, Коновалець виступив на чолі формацій на боці Директорії й вирішально спричинився до успішності повстання. Згодом розбудував загін в дивізію, корпус та групу Січових Стрільців. Після самодемобілізації формації в Чорторії у грудні 1919 року Коновалець опинився в польському таборі полонених у Луцькому, звідки вибрався весною 1920 року в порозумінні з С. Петлюрою за кордон з метою створити з українських інтернованих вояків УГА в Чехословаччині і українців, полонених у таборах Італії, військову формуцію, що йому не вдалося через неприхильність Є. Петрушевича до політики С. Петлюри.

Після невдачі визвольних змагань Коновалець намагався з-за кордону організувати збройне підпілля в російській і польській заманщинах, а в літку 1921 р. вернувся до Львова, щоб особисто роз-

будувати Українську Військову Організацію/УВО/ й керувати її діями. З грудня 1922 року він знов виїхав за кордон і перебував в Берліні, Женеві, а останні роки свого життя в Римі.

Євген Коновалець зміцнив організацію, встановив контакти з політичними колами Німеччини, Великобританії, Литви, Італії, Еспанії й ін., організував політично-інформативну діяльність, ініціюючи постанови українських чужомовних пресових бюр та видавництв в різних країнах. Рівночасно він підготував ґрунт для постанови Організації Українських Націоналістів, яка остаточно оформилася на Конгресі у Відні в лютому 1929 році і обрала Коновальця на першого голову Проводу Українських Націоналістів.

На своєму посту Коновалець розбудував упродовж 10 років організацію в усіх займанщинах та на еміграції, ініціював постанови громадських організацій соборницького характеру у Франції, Німеччині та Австрії, намагався винести українське питання на форум Ліги Націй, а постійні спроби відновити націоналістичне підпілля в межах т. зв. УССР привели до його смерті в дні 23-го травня 1938 року в Роттердамі з рук большевицького агента.

Євген Коновалець - одна з найвидатніших постатей української історії першої половини 20 віку. Як військовик він визначився організаційними здібностями й беззастережним послухом державній владі. Як політик він зумів сполусити принципіальність з дипломатичною гнучкістю, як також творчу думку із систематикою й реалізмом, що забезпечило йому авторитет серед організаційних кадрів і пошану навіть серед політичних противників. Його смерть на посту керівника української революції скріпила націоналістичні настрої серед молодого покоління.

ж ж ж

ПРОМОВА Є. КОНОВАЛЬЦЯ В ДНІ ПОСТАННЯ ОУН.

/уривки/

"Як знаєте, Мої Друзі, я не є приятелем гомінких слів...

"Я не знаю, чи і на скільки нам пощастить розвинути діло, за яке ми ось тут прийняли. Це залежатиме від праці, зусиль, послідовності і жертвенности нас усіх. І це залежатиме від того, наскільки ми нашу справу зуміємо зробити зрозумілою всьому українському громадянству. Отже, сьогодні ще надто швидко казати, що, покликаючи до життя нашу Організацію, ми вже тим самим довершили велике діло, або що наша Організація обов'язково призначена бути великою. Але одне знаю напевно: доба в якій живемо, безмірно велика. Це одна з тих революційних епох, які простягаються на цілі десятиліття, і в якій кується новий світ і нова людина. У великій світовій драмі наших днів ми маємо до вибору: або бути творцями, або жертвами історії...

Сьогодні ми покищо тільки окреслили наші завдання і прийняли добровільні зобов'язання. Але це ще не осяг. Бож мусимо собі ще раз коротко узмисловити і величину цього нашого зобов'язання: мобілізуючи і спираючись на широкі народні маси, мусимо, ведучи їх, боротися і добитися віднови Самостійної Соборної Української Держави на всіх просторах життя українського народу. Як учить нас досвід цілих українських поколінь, можемо цього досягнути тільки революційними, ніколи ж еволюційними шляхами.

"Спротиви, які зустрінемо на нашому шляху, будуть велетенські. Бож віднова Соборної Української Держави сама собою однозначна з ліквідацією московської імперії, як і польського історичного імперіалізму, спричинить таку докорінну перебудову цілого Сходу Європи і великої частини Азії, що це з konieczности вплине не менш глибоко й на політичний вигляд всієї решти світу...

"Чи можемо пориватися на такі великі діла? Чи ми, як колектив, і кожен з нас, як одиниця - маємо в собі цю міру і цей формат, щоб відповісти прийнятому зобов'язанню? Цього свідомства ми не можемо виставляти самі собі: його виставить нашої Організації щойно пізніше твердий іспит самого життя. Завжди це є мужі, що творять історію. Хочу вірити, що завдання, які в нашій програмі ми собі накреслили, зуміємо, як мужі виконати. Тільки в тому випадку вільно буде сказати, що дата створення нашої Організації зарахується будучими істориками, як одна з переломових, творчих і позитивних дат на тисячолітньому шляху життя Української Нації".

ж ж ж

ІЗ ПОСТАНОВ ВЕЛИКОГО ЗБОРУ ОУН/28.1.-с3. 2. 1929 р./

ДЕЯКІ ЗАГАЛЬНІ ОЗНАЧЕННЯ

Український націоналізм є духовий і політичний рух, що зродився з внутрішньої природи Української Нації в час її зусильної боротьби за підстави і цілі творчого буття.

Українська Нація це вихідне положення кожної чинности та метове назначення кожного прямування українського націоналізму.

Органічна зв'язаність націоналізму з нацією є фактом природнього порядку і на ньому основане ціле розуміння істоти нації.

Нація є найвищий тип органічної людської спільноти, що при найбільшій своїй психологічній та суспільній зрізничкованості має свою одну внутрішню форму, витворену на ґрунті подібного природнього положення, спільного пережиття історичної долі та невпинного стремління здійснитися в повноті силової натури.

Внутрішня форма нації є основний чинник її динамічного тривання і разом з цим принцип синтетичного формування, який дає життю нації на протязі її історичного розвитку суцільну духову окресленість, зазначену в різних її конкретно-індивідуальних виявленнях. У тому означенні внутрішня форма - це є ідея нації, що основує та вможливорює її історичне ставання.

Історичне ставання - цей наглядний вираз постійної актуальности національної ідеї - вказує на безглядний ідеал нації, який полягає в її стремлінні, втриматися в системі світової дійсности в ролі безпосередньо-чинного підмету з найширшою сферою впливу.

На шляху до власного самоздійснення в формі найбільшої інтенсивности історичного значення, нація чисельно збільшує запас своїх біо-фізичних сил на поширеній рівночасно територіяльній базі; у цьому відношенні відбувається у ній процес постійного переформлювання різних етнічних первнів у синтезу органічної національної єдности; з погляду цієї своєї чинности нація все знаходиться в стані власного росту.

Найвидатнішим силовим засобом росту нації є її духова тугість, узмисловлена в витворених вартостях культури..."

ж ж ж

СЛАВНІЙ ПАМ"ЯТІ ПРОВІДНИКОВІ ОУН - СТЕПАНОВІ БАНДЕРІ

Безсмертний лицарю Української Визвольної Революції, владарний духом Провіднику Українських Націоналістів, славний мужу волелюбного українського народу, легендарний герою України - ми, зібрались знов перед Твоїм маєстатом пам"яти і слави та схиляємо свої голови перед Твою святою жертвою, що її обрав Господь на прославу свою, коли Ти, зложив своє цінне життя на бойовому вівтарі Батьківщини нашої.

І сьогодні ми у глибокій жалобі по Тобі, над могилою, яка міражем з"являється тут, перед нашими очима - холодна, вкрита мов чорним градом, грудками чужої землі.

А де хоч згадка про Тебе, - там живий Ти: юнаком і молодцем, бойовиком, підпільником і провідником, керманичем народу Ти! Оживає історія Твоїх звитяг: змагання і бої, погорда до життя і перемога смерті, твердість, як сталь, бо... "плач не дав свободи ще нікому, а хто борець, той здобуває світ!"

Ти всюди був у творенні майбуття, де раду радили Нескорені буттям, де чин чинили "лицарі абсурду", де мрійники кували ранок зоряний.

Ти з нами тут! Із вічності зійшов у променях безсмерття, скріпити нашу віру у перемогу Правди і пригадати нам наказ рішучий і невідкличний: - "Здобудеш Українську Державу, або згинеш в боротьбі за неї!" Наказ, який Ти виконав!

Ти його прийняв без вагання на рідній землі, вкритій кров"ю і руїнами, коли зорячи українське небо, Ти гледів за провідною зорею для відродження Української Держави. Тоді Ти у загравах революційних пожеж, доглянув Три Літери - УВО на тлі важких і громоносних хмар і прийняв їх за знам"я своє та стиль життя - бозвика. Ти знав тоді, що це горить негасимим багаттям визвольна боротьба нашого народу і поспішив туди, щоб скріпити її своїм духом посвяти, чином, волею і жертвою легендарних воїнів ОУН, що горіли, опромінюючи епоху, як живі смолоскипи у священній визвольній боротьбі.

Їх горіння не гасила кров жертв, ні воєн буревії, ні ворог брутальним насиллям своїм. Вони горіли жарко навіть в той день, що для Тебе назавжди ніччю став, і тоді, коли чужа земля сповила Твоє тіло, поставивши межу між смертю і життям. Вони палають і тепер! О, ні! Ніхто й ніщо не погасить багаття визвольної ватри, ні полум"я, горючих ідеєю членів, ні одного луча хороброї ОУН. Бо Ти і дух Твій вічний з нами на сторожі вогню живого, вогню державо-творчого.

Перед Тобою стоїмо бадьоро, об"єднані, як і колись ідеями ОУН, у Твій наказ заслухані, рішучі й готові на кожний чин, на всяку жертву і на найвищу у житті посвяту.

А. ЧОРНОМОРСЬКИЙ

ж ж ж

СТЕПАН БАНДЕРА СИМВОЛ УКРАЇНСЬКОГО ВИЗВОЛЬНОГО РУХУ

Степан Бандера народився 1-го січня 1909 року в селі Угринів Старий у Галичині в священницькій родині, виховувався під впливом свого батька-патріота, учасника визвольних змагань 1918-20 років, в оточенні українського народу. Уперше прийшлося Степанові Бандері бачити московську навалу 1914-1915 і потім у 1917 році, коли був він ще молодим хлопцем. Пізніше перед його очима переходили незабутні листопадові дні 1918 року. Тоді його батько о. Андрій став на чолі селян-повстанців і встановлював українську владу на своєму терені. Потім, перебувши всю історію УГА на Наддніпрянщині і вернувшись додому вже після програних визвольних змагань - мусів переховуватися від помсти польських окупантів.

Під впливом свого старшого товариша Степана Охримовича вступив Степан Бандера в гімназії до підпільної організації учнів вищих клас, а потім став членом Союзу Української Націоналістичної Молоді. З 1928 року він був уже членом УВО, а з початком 1929 р., коли постала ОУН - членом Організації Українських Націоналістів. З 1931 р. Степан Бандера належав до Крайової Екзекутиви ОУН, від 1932 р. став заступником крайового провідника, а в половині 1933 року крайовим провідником ОУН. Навесні 1941 року обрано його Провідником цілої ОУН.

Ні польські тюрми, ні німецькі концтабори не заломили духа Степана Бандери. На судовому процесі 1936 року у зв'язку з атентатом на міністра внутрішніх справ Польщі Перацького, який керував екстермінаційною політикою супроти українців, Бандеру засуджено на кару смерті, що її замінено на досмертну тюрму. Після вибуху німецько-польської війни у вересні 1939 року його визволили з тюрми українські націоналісти.

У роки війни 1940-41 Степан Бандера ставить максимальні вимоги до визвольного руху і відкидає всяку орієнтацію на чужі сили. З найближчими однодумцями він провів внутрішню перебудову Організації революційним шляхом. Під його проводом постають Похідні Групи Націоналістів, які, часто випереджуючи німецьке військо, ідуть на схід, організуються Дружини Українських Націоналістів.

Після проголошення у Львові в червні 1941 р. відновлення української держави, Степана Бандеру, разом з прем'єром уряду, Ярославом Стецьком та іншими визначними націоналістичними діячами гітлерівці заарештували і вислали до концтаборів. Під кінець війни, коли

німецькі чинники звернулися до нього з пропозицією співпраці, він рішуче відмовився прийняти цю пропозицію.

У ті часи Степан Бандера був серцем і душею на землях України. І після смерті Чупринки-Шухевича, головного Командира УПА, Степан Бандера, ОУН і УПА були нерозривним поняттям. Підпільні кадри в краю і українські повстанці вели героїчну боротьбу з ім'ям Бандери за відновлення Української Самостійної Соборної Держави. Під прапором Бандери і ОУН виступали в'язні на початку 1950-их років у радянських концтаборах, розхитуючи московську тиранічну імперію.

Ім'я Степана Бандери відоме тепер не лише кожній українській людині на всіх українських землях, - слава про нього як оборонця поневолених народів поширилась по всьому СРСР і далеко поза його межами. Ім'ям Бандери окреслюється тепер в Україні все, що справді українське, неросійське, протиросійське. Тому "бандерівцями" називають московські шовіністи всіх свідомих українців. І навіть українську мову називають вони з ненавистю "бандерівською".

Героїчне, плідотворче, шляхетне і суворе, як сама сучасна епоха української визвольної-революційної боротьби, було життя сл. п. Степана Бандери. Такою ж героїчною була і його смерть не тільки як Провідника ОУН, а перш за все як незламного борця-революціонера, вояка-полководця, що ціле своє життя був на фронті боротьби з окупантами України і став несплямленим прапором теперішньої української національно-визвольної революції. З того часу, як він ступив на шлях революційної боротьби за волю і державність українського народу, його життя вже не належало йому, а тільки справі, якій він вірно служив. Його погляд на особисте життя був сповнений героїзмом. Люди смертні, але ідеї вічні. Служити ідеям, здійснювати їх, бути готовим кожночасно вмерти за них - це основна мета борців за волю України, що лишають по собі незатерті сліди, якими ідуть інші.

Степан Бандера серцем і душею, цілою своєю істотою належав українському народові, тій героїчній епосі, що зродила нових борців-месників; що записана золотими буквами в історії нашої визвольної боротьби. Небуденна простота й почуття справедливості, подивугідна скромність і шляхетність Степана Бандери, що є основними рисами справжніх великих людей, поєднувались із його великим, незламним духом, непохитною вірою в перемогу національних ідеалів, з витривалістю і послідовністю. Свідомий того, що кожної хвилини може впасти на полі бою, Степан Бандера мужньо пройшов свій бурхливий життєвий шлях - крізь тюрми, концтабори, розставлені сіті ворога та всі небезпеки підпільного життя; аж до останньої хвилини, коли перестало битись його гаряче серце.

Тому ім'я Степана Бандери вже за його життя стало символом Українського Визвольного Руху і священним вогнем запалювало серця спрагненого волі народу.

Степана Бандери вже немає між нами, але його дух і його ідеї залишилися живими, невмирущими, як невмирущою є українська нація.

Його пам'ять вшановуємо не розпачем і плачем, а ще більшою згуртованістю, ще більшою наснагою до боротьби, ще більшою рішучістю довести бій з Москвою до успішного, переможного кінця.

Поклін і вічна слава лицареві-символові Української Національної Революції!

ГОЛОВА ПРОВОДУ ОУН - ЯРОСЛАВ СТЕЦЬКО

Одною з найвидатніших постатей трьох десятиліть боротьби за українську державність є Ярослав Стецько. Народився він у священничій родині в 1912 році в західній Україні. Включився в революційні ряди УВО ще гімназистом, а з постановом ОУН був її видатним діячем. Вже в 1930 році був арештований польською владою. Переслідування повторилися і його арештовано повторно в 1932, 1933 і 1934 роках. Останнє арештування, про які мова, закінчилося оскарженням Ярослава Стецька як редактора підпільних видань і члена Крайової Екзекутиви ОУН.

В 1936 році Ярослав Стецько був засуджений польським судом на п'ять років тюрми. Звільнений у висліді амністії, опинився за кордоном, виконуючи організаційні доручення в різних країнах Західної Європи.

В часі другої світової війни, в році 1941-ому Ярослав Стецько повертається в Україну і після проголошення Акту відновлення української державности у Львові, 30-го червня, був обраний прем'єр-міністром тимчасового уряду. Акт проголошення української державности був волею українського народу і не покривався з плянами німецького уряду, очоленого Гітлером. Він наказав ліквідувати український уряд, а його голову - Ярослава Стецька та провідника ОУН - Степана Бандеру, арештувати.

Не зважаючи на факт арештування головних провідників Організації Українських Націоналістів, боротьба продовжувалася в ім'я принципів української державности різними засобами. Остаточно боротьба оформилася у збройний спротив народу - УПА і підпільний уряд УГВР, очолені ген. Романом Шухевичем-Чупринкою.

Після війни Ярослав Стецько був звільнений із німецьких концтраційних таборів і разом зі Степаном Бандерою, Степаном Ленкавським та іншими діячами ОУН почав продовжувати боротьбу проти московських окупантів у нових обставинах і формах.

В 1946 році Ярослав Стецько був обраний президентом ЦК АБН, найбільшої і дуже впливової протибольшевицької організації поневолених Москвою народів Східної і Центральної Європи.

Згодом Ярослав Стецько розгорнув фронти діяльності Антибольшевицького Блоку Народів на Азійські і Американські континенти. Під його керівництвом та з його участю постав великий союз організацій, що борються проти світової небезпеки московського імперіалізму.

Велика заслуга правильної лінії боротьби цього боку припадає українському революціонерові-державникові, Ярославу Стецькові.

IV-ий Великий Збір ОУН, що його підготував і скликав, як один із трьох, живий член Бюро Проводу ОУН, Ярослав Стецько, вибрав його головою Проводу цілої ОУН. На цьому пості Ярослав Стецько очолює і тепер ОУН та успішно керує визвольною боротьбою українського народу.

СЛОВО ГОЛОВИ ПРОВодУ, ЯРОСЛАВА СТЕЦЬКА ДО МОЛОДІ

Дорога Молоде!

Від імени Проводу Організації Українських Націоналістів/ОУН/, від імени воюючої України, від імени усіх тих, що стоять у першому фронті боротьби за українську державу - вітаю Вас дружно й бажаю успіхів у дальшій Вашій праці й боротьбі.

Українська спільнота у вільному світі є важливим рам"ям великої, сильної української нації, яка своїми ідеями духового оновлення, незламним революційним потенціалом борців, багатством своєї землі, генієм її творців, працьовитістю народу, героїчною мораллю, як також геополітичним положенням творить революційну світову проблему. З відновленням Української Самостійної Соборної Держави ліквідується російська імперія, а тим чином змінюється політична карта не лише європейського а й азійського континентів, а не менше африканського і, взагалі, приходить зміна укладу політичних сил у світі. Перемагають нові українські вартості - протиставні до російських: національний принцип організації світу проти імперіяльного, ідеалістично-теїстична концепція життя проти матеріялістично-атеїстичної, творча індивідуальність проти "гвинтика" - колективістичної безвидної стероризованої маси, заляканих "гвинтиків", - культ героїки життя в перспективі вічності проти матеріялістичного гедонізму комуністичного чи капіталістичного визначення, фіктивного, обманливого "раю" на землі, ідея соціальної справедливості в лоні нації, як найвищої спільноти на землі проти визиску й уярмлення, національні, вирості із традицій віків, культури проти безнаціональної антикультури Вавилону. Символом нового світу стає Київ проти Москви, Св. Софія проти Кремля, Космач проти Вавилону.

Ми - не оборонці капіталізму і його системи моральних вартостей, але ми - пробойовики української національної героїчно-християнської правди, що її нація наша захищала тисячоліттями, а первні якої сягають ще з передхристиянських часів України.

Ми - захисники правди вічної України вчорашнього, завтрашнього і сучасного її героїчного буття.

Може бути, що ми - Дон Кіхоти! Але погляньмо на історію народу: чи не стали героями в ній саме ті, що з дитячою усмішкою пройшли над прірвами й найвище підняли дух народнього безсмертя? Бо легенди творять Дон Кіхоти, зазираючи палаючим поглядом за верховини життя. І нерозважні Дон Кіхоти світу стають героями народньої казки і народньої історії, як навчає Євген Сверстюк.

Був час, коли перед десятками років, недовірки називали наше покоління в Україні - нас, молодих борців-націоналістів - "дурними дітьми", "лицарями абсурду", так само, як роблять це тепер. А тим часом, як пише Сверстюк, безумство хоробрих це пісня, яку має творити кожен у найкращі хвилини життя. Інакше життя буде довгим і нудним - без свят. Так думають і так вірять одержимі в Україні на чолі з великим сином великого Батька Юрієм Шухевичем.

Подібно про покоління тридцятих років пише Дж. Армстронг, визначний американський історик у книзі "Український Націоналізм": Це була загартована група борців, незвичайно відважна й заправлена жити в небезпеці, небувало динамічна..."

Сучасне молоде покоління в Україні - одержиме ідеєю неподільної

України, стало на прю з найбільшим ворогом всього благородного й великого, світлого й доброго - з москалями!

Чи однолітці на чужині достойні бути зрівняні з поколінням Юрка Шухевича й Валентина Мороза?!

Україна бурлить! В авангарді її визвольної боротьби стоїть знову молодь! Чи на чужині, дорога молоде, вчуваєшся і глибинно переживаєш й достаточо в чини перетворюєш своє горіння ідеєю України? Чи застосовані досі засоби й методи боротьби за визволення України у вільному світі вистарчальні? Чи не повинні бути гостріші? Я закликаю Вас - жити суворим й небезпечним життям! Погорджуйте вигодами життя; пам'ятайте, що "народ бере великих і відсіває малих", а "великі постаті - великі передовсім своєю вірою, своєю любов'ю і всім ігноруванням найвищих для поміркованого прописних істин..." "Історія бере великих романтиків в основу духової культури й з їхніх гарячих візій та пророцтв творить фундамент".

Перед нами велика мета, свята, пориваюча! Міряймо наші сили не реальним чи можливим, але бажаним. Йдім до нашої святої, обітованої землі, нехтуючи нашим життям, маючи перед нашими очима наших славних предків - членів ОУН-УПА, які десятки років караються по тюрмах і концтаборах, але з гордо піднесеним чолом несуть свій хрест і наближають перемогу української правди.

Пригадаймо запорожців, що із зухвалою піснею пливуть до берегів Туреччини назустріч кривавим боям, з яких вийде переможцем тільки їх невелика частина.

"Грай же, море! Заспівали,
Запінились хвилі,
Кругом хвилі, як ті гори:
Ні землі, ні неба.
Серце мліє, а козакам того
Тільки й треба".

Полиньмо думкою в тюрми й концтабори і разом з молодими борцями України складім шану бійцям ОУН-УПА, що десятиліття незламно несуть хрест України:

"Вам, ув'язнені лицарі чести,
Що підкошеним цвітом лягли,
Вам, які в чужині, в нещасті
Її вроду і дух зберегли -
Україна складає шану.
І допоки нам світить день,
Збереже вас народня пам'ять,
Як шляхетних своїх дітей".

Героям Слава!

Ярослав СТЕЦЬКО

ж ж ж

"УКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛІЗМ ЦЕ СТВЕРДЖЕННЯ ВЛАДИ НАРОДУ І СВОБОДИ ЛЮДИНИ. ВІН НАВ'ЯЗУЄ ДО УКРАЇНСЬКИХ НАРОДОВЛАДНИХ ТРАДИЦІЙ, ДО ПОТРЕБ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ, ЩО Є СЬОГОДНІ НОСІЄМ І ЗАХИСНИКОМ НАЦІОНАЛЬНОЇ ІДЕЇ".

Я. СТЕЦЬКО
/Рушійні кличі нашої боротьби/

ЕПОХАЛЬНЕ ЗНАЧЕННЯ КРУТ

Свідомість про справжнє, часто переломове значення історичного факту здебільшого зростає вміру віддалявання від хвилини його виникнення. До таких історичних подій належить бій українських юнаків під Крутами та героїчна смерть трьохсот із них, 29-го січня 1918 року.

З військового боку, це був тільки один епізод у боротьбі українського народу за державну незалежність і програний один бій в обороні української столиці від московсько-більшевицької навали. Однак, з національно-психологічного боку, на тлі тогочасної української політично-державної дійсності, смерть трьох сот українських молодих героїв стала подією переломовою, бо вона до глибин потрясла національне сумління значної частини українських мас та усвідомила найкращій частині українського народу, що державну незалежність здобувається, перш усього збройною боротьбою.

Тут треба підкреслити: "значної частини українських мас", а не більшості, чи всіх мас, як це часто писалося впродовж минулих 60 років у статтях з приводу роковин цього героїчного подвигу. Нам треба знати історичну, дійсну правду, а не прикрашену, якщо хочемо з нашого минулого дещо навчитися. Бо коли б ця героїчна й одночасно трагічна подія була своєчасно сколихнула до глибини душі всю українську масу, а передусім її тодішній соціалістичний провід, то на оборону загроженої Батьківщини стали б не десятки тисяч і навіть не сотні тисяч, а мільйони, зорганізовані і спаяні одним непохитним рішенням під одним проводом до останньої краплі крові боронити кожний шматок рідної землі.

На жаль, так не сталося. Обзнайомлені з воєнним ремеслом, старшини і вояки колишньої царської армії, з багатим фронтовим досвідом, або проголошували "неутралітет", або поспішали додому "нарізувати земельку", щоб інші їх в цьому не випередили. Тодішній провід не вмів їх зорганізувати у правильну, могутню державну армію та надхнути їх непохитним переконанням, що треба спочатку в боротьбі збудувати хату, а вже потім її впорядкувати і замести. І тому під Крути пішли тільки юнаки, майже діти, а не вишколені у воєнному ремеслі та досвідчені в боях вояки.

Але хоч героїчний подвиг трьохсот юнаків дав у той вирішальний час тільки частині людей негайні наслідки, зате він глибоко запав у підсвідомість широких українських мас і з того часу не перестав він промінювати на нашу національно-державницьку свідомість та державницький чин.

Зокрема він найсильніше діяв у 30-их і 40-их роках на вразливу душу й ідейну наснагу нашої молоді і в висліді дав збройні лави УПА, Дивізії і всіх цих когорт, що зрозуміли велику правду, що "лиш боротись значить жити", і що боротьбу ведеться спершу на полях боїв, а тільки опісля за "зеленими столами" дипломатичних переговорів.

А значення і вплив героїчного чину під Крутами росте в нашій державницькій традиції з кожним днем до величезних розмірів і буде тривати тепер і в майбутньому, коли в Україні знову заговорить зброя. Чин Крутів; це історичний факт, що сплітається з найкращими ознаками легенди. Треба вірити, що майбутні й теперішні покоління нашої молоді про це ніколи не забудуть.

ВСЕ АКТУАЛЬНИЙ ЗАПОВІТ КРУТЯНЦІВ

Однією з важливих історичних подій української історії 20-го століття був бій українських військових відділів з комуно-російськими агресорами, що відбувся біля залізничної станції Крути на Чернігівщині 29 січня 1918 року. Проти яких 6000 російських солдатів, яких вислали Троцький і Ленін на підбій України, виступило яких 600 українських вояків, у тому курінь Юнацької школи ім. гетьм. Б. Хмельницького. Студенти, окрилені ентузіазмом проголошення щойно національної держави, були ще маловишколені. У нерівному бою полягло 300 молодих патріотів-героїв із своїм командиром сот. Омельченком.

Відтоді вся українська самостійницька молодь в Україні й по всьому світі рік-річно відзначає цю трагічну подію протиросійськими виступами.

Трагедія Крут полягала в тому, що тодішні національні провідники злегковажили важливість національної армії, як гаранта української незалежності і що українські соціалістичні провідники далися обманути російським протицарським соціалістичним партіям, що, мовляв, ті росіяни були гірші, а ці - ліпші.

Хоч у цих двох важливих справах від 1918 р. багато змінилося на краще, то все таки ще знаходяться такі люди, які вважають, що єдино мирними й "еволюційними" методами визволимо Україну. Вони дискредитують та ігнорують військовий чинник як рішальний кінцевий чинник, при допомозі якого Україна визволиться і закріпить свою незалежність. Зокрема російські й усякі єдино-неділимські дисиденти завзято пропагують пацифізм, мовляв, нереальною є орієнтація на збройну боротьбу всередині СРСР. Російський дисидентизм пробує з'єднати собі прихильників між українцями закликами до спільної боротьби за зреформування чи зміну режиму в СРСР, подібно як колись закликали Ленін чи соціалісти-меншовики, або пізніше Гітлер.

Росіяни розгорнули багатогранну, довготривалу кампанію на знищення тих українських зорганізованих сил, які стоять на позиції необхідності збройної боротьби з Росією поневолених націй. Їхня кампанія в першу чергу звернена проти Організації Українських Націоналістів, революційні методи і теоретичні висновки якої вони стараються в першу чергу знищити й скомпромітувати. На еміграції існує багатотисячна молодіжна патріотична організація - Спілка Української Молоді, на яку також сипляться атаки ворогів. Ось почалася найновіша провокація - пропаганда обману, що крайова організація СУМ була фікцією, вигадкою ІПУ, щоб нібито мати нагоду для нищення українського молодіжного активу. Є побоювання, що ця антинаціональна кампанія може захопити деякі емігрантські кола. Гідним уваги є відсіч ворожим затіям Спілки Визволення України/еміграційної/ у справі виявлення провокації та недопущення до опублікування її тез на сторінках Енциклопедії Українознавства. Зате каригідним є той факт, що одна українська газета в Європі дала на своїх сторінках місце одному російському дисиденту, і він використовує цю нагоду, щоб вмішуватися у внутрішньонаціональні українські справи, що може причинитися до загострення конфліктів між українцями. Йдуть виразні намагання порізнити українців/так як понад 60 років тому/ на ворогів і приятелів "російського народу", щоб розпутати всередині української громади наново т.зв. клясову боротьбу. Щодо еміграції, то російські дисиденти намагаються вмовити в українців/і чужинців/, що вона відірвана від народу, і

єдино ті українці "з народом", котрі нав'язують приятні зв'язки з російськими протирежимними дисидентами. Зате націоналісти, АБН, СУМ — це "відсталі" від крайової дійсности.

До кампанії дискредитації історії українських визвольних змагань включається навіть один англomовний студентський бюлетень, який пробує клеветати на сучасний націоналістичний рух як на рух коляборантів з німецькими окупантами.

Створюється враження, що є люди, яких історія нічого не навчила, або які не хочуть учитися з історії та починають від початку, обов'язково з тими самими помилками, що їх робили попередники: декому соціалізм імпонує більше, ніж націоналізм, протирежимність/що сьогодні носить назву дисидентизму/ більше, ніж змагання проти російського імперіялізму і за відновлення української держави, приятнь з росіянами, ніж національна єдність.

Чим хто більше аїшується демократом, тим він менше практикує демократичні принципи. Саме деякі цього роду люди ведуть гостру кампанію проти націоналістичного руху, закидаючи йому брехливо недемократичність. При тому не бракує лайки, злоби, фальсифікування історичної правди та ідейно-програмових позицій ОУН. Ми далекі від того, щоб займати позу непомильних. Очевидно, особисті і тактичні помилки трапляються. Але критики того не розрізняють. В той час, коли націоналісти толерують інакомислячих, опоненти не визнають толеранції щодо націоналістів.

Нинішній наступ на визвольний націоналізм тотожний з багатограним наступом, який ішов в році Крут. Тепер самостійницький національно-визвольний рух незмірно сильніший! Коли український нарід пережив сталінський і гітлерівський періоди й виходив живим з кожного чергового погрому російськими расистами й шовіністами, то він теж переможно вийде з нинішньої ситуації, в якій вороги стараються зготувати йому нові національні Крути. Але другі Крути не повторяться!

ж ж ж

"В осередку організування визвольної революції треба ставити кристалізацію, удосконалення й поширення серед мас націоналістичної ідеології, програми, визвольної концепції та добирання, вирощування і формування на тій базі власної сили, її основи — кадрів непохитних визнавців і борців.

Необхідно просліджувати глибинно те, що живе й нуртує в народі, не тільки на поверхні, уже виявлене, але не менше те, що часто притаєне, в підґрунті. Тоді незмінний по суті зміст націоналістичної ідеології формується у найбільш промовисті в актуальному етапі конкретні положення. Добираються, залучуються й формуються такі сили, що по своїй глибокій природі є націоналістичні й революційні. В правильному ставленні нашої революційної роботи мусять завсіди провадитися в гармонійному погодженні обидва процеси: ґрунтовне формування рушіїв і головної сили революції, в широкому масштабі, послідовно, через різні етапи, і — ведення актуальної революційної боротьби в формі різних акцій, що дають відсіч ворогові й мобілізують маси"...

Степан БАНДЕРА

"КОЖНОЧАСНО БУДЬ ГОТОВ НА НАЙБІЛЬШИЙ ЧИН,
АЛЕ ПРИ ТОМУ НЕ ЗАНЕДБУЙ ЩОДЕННОЇ ПРАЦІ!"

/Точка 24 із "44 правила життя українського націоналіста/

Це загально відома членам Організації одна із скрижалей ОУН на базі яких, виховалися незломні когорти націоналістів-борців і революціонерів, виросла могутня ОУН, що для українського народу була і є сьогодні двигуном і провідною ідейною зорею на його шляху боротьби за Українську Самостійну Соборну Державу. Головний зміст цього закону для члена ОУН - за всяких умов і повсякчас бути дієспосібним, психічно і практично бути у формі готовості до сповнення найбільшого, найтяжчого, а може й найнебезпечнішого діла, подвигу і чину, на який лише спроможна людина.

Коли твориться чин? - За різних умов, з різних багатьох причин, як реалізація конкретного плану, що не підвладне якомусь означеному часові. На ґрунті гостро конфлікткових політичної натури передумов чин, зроджується і доконується нагло, несподівано. У далекосяглому плануванні, часу його прояву або зриву не можна визначити, хіба загальниковим окресленням - колись у майбутньому, в слушний, як кажеться, час. Але бути готовим і чекати на слушний час, член ОУН не сміє. Він "активний і підприємчивий", а це значить, що він бореться всіма силами, використовуючи всі можливості, кожну хвилину для добра Великої Справи - Української Національної Революції. Він не занедбує щоденної своєї праці. Чин є завершенням послідовної копіткої, ідейної та пильної щоденної організаційної роботи члена ОУН, від якої залежить успіх боротьби і його велич. Чесне сповнювання щодня організаційного обов'язку є подвигом члена ОУН. В суті інтерпретації - "Будь готов на найбільший чин", - значить, - не занедбуй щоденної праці, окресленої завданнями члена ОУН насамперед, а далше й на тих відтинках українського організованого життя на яких член має провідне становище.

Хай це послужить нам за пригадку для застанови і зглиблення ролі, завдань і усього життєвого сенсу у творчому метовому прямуванні члена ОУН, бо стоїмо на порозі вагомих річниць, а в тому й Золотого Ювілею ОУН у 1979 році, що треба відзначити не лише гідно, врочисто та святково, але й, кріпкої напруги, конкретною щоденною організаційною роботою, сміливим подвигом.

ОУН завжди відзначувала свої роковини на фронтах боротьби з ворогом ризикованими бойовими актами, ідейними перемогами та історичної ваги чинами, що розбуджувало в українському народі бойових дух та мобілізувало його на шлях боротьби. Така форма відзначувань роковин вимагала як в минулому, так і вимагає сьогодні від кожного члена ОУН рішучих настанов, вкладу надзвичайних зусиль, а навіть жертву життя.

Ідучи за хронологією 1979 року в місяці січні припадають 70-і роковини з дня народження сл. п. Провідника ОУН, Степана Бандери /1.1.1909 р./.

28-го січня 1929 року відбувся Конгрес Українських Націоналістів у Відні, що був предвісником ОУН. Від того часу пройшло 50 років.

3-ій день лютого 1929 року є днем народження ОУН, якій сповнюється 50 років. Для усього членства ОУН 1979 рік це рік Золотого Ювілею Організації Українських Націоналістів.

15-го жовтня 1979 р. припадає 20-та річниця з дня смерті сл. п. Провідника ОУН, Степана Бандери, який загинув в Мюнхені із рук Москви 15.10.1959 року.

Варто пригадати нашим членам також, що 50 років тому, літом 1929 року увійшов у життя зрадагований сл. п. проф. С. Ленкавським "Декалог" або "Десять заповідей українського націоналіста", що став унапрямленим мотивом, формуючим тип революціонера, правилом і "залізним законом" для членів ОУН.

На тлі тих роковин і святкувань з нагоди Золотого Ювілею /організаційними зустрічами, святковими сходами, імпрезами/ ми побачимо славний і довгий історичний шлях, яким пройшла наша Організація від пропам'ятного лютого 1929 року до свого Золотого Ювілею у 1979 році.

Важкий це шлях, повен боротьби і жертв, повен великих подвигів і чинів. По цьому шляху пройшло чимало велетнів духа ОУН: бойовиків, командирів, провідників. І як велів закон - "Здобудеш Українську Державу або згинеш в боротьбі за неї" - їх лягло тисячі, освячуючи визвольну боротьбу, яку ми, члени ОУН з найкращою частиною українського народу продовжуємо. На цьому шляху впали, між іншими, Провідники ОУН сл. п. Євген Коновалець, Роман Шухевич і Степан Бандера. Силуетки життя, подвигів і чинів отих велетнів відобразить нам зміст роковин і Золотого Ювілею ОУН і послужить для нас напутнім дороговказом та джерелом для обнови сил і скріплення духа.

У підсумках ОУН етапів розвитку і боротьби, успіхів, втрат і перемог, ми усвідомимо глибше своє місце, роль і напрям на сучасному етапі боротьби, як тих, в чиїх зараз руках спочиває доля Організації, і від яких залежить не лише дальший ріст і сила ОУН, але й дальший успіх боротьби за визволення України.

З огляду на Великі Роковини і Золотий Ювілей ОУН, цілий 1979 рік визнаймо роком ОУН і переведемо його в атмосфері небуденного підйому ділово, організаційним порядком. На своїх місцях і постах, кожний і кожна з нас солідно виконуймо нашу щоденну працю з додатковим пляном, чим кожний член міг би збагатити Ювілейний рік? Якою додатковою роботою? Яким додатковим успіхом і досягненням? Придумавши для себе спеціальне окреме завдання, член ОУН буде справді вагомим елементом у підйомі ОУН в році її Золотого Ювілею.

Це відноситься в однаковій, а може і більшій, мірі до активу, який затруднений в праці з Юнацтвом ОУН і до самих членів Юнацтва. Мережа юнацтва мусить упорядкувати себе організаційно, виявитись кипучим життям, працею і активністю. Подібно, як кожний член, члени Юнацтва ОУН мають здобутися на додаткове зусилля і завдання, кожний особисто, як дар з нагоди Золотого Ювілею ОУН.

Виховуючи Юнацтво ОУН бути готовими на найбільший чин, не занебуймо щоденної виховної роботи, а разом з тим навантажуймо юнацтво завданнями, щоб навчити його та при звичаювати до щоденної організаційної праці.

У загальному підйомі, при збільшеному зусиллі для організаційної роботи, з додатковим вкладом праці та її осягів, ми напевно в підсумках Ювілейного Року з гордістю ствердимо:

"І ось ідемо в бою життєвому
Тверді, міцні, незламні мов граніт..."

XX

А. ЧОРНОМОРСЬКИЙ

УНІВЕРСАЛЬНИЙ ІДЕАЛ УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛІЗМУ

Наша держава твориться в умовах ґрунтовної перебудови світу. Ця перебудова має революційний характер. Вона йде по лінії боротьби проти всіх видів поневолення й упослідження народів і людини — за новий лад свободи і справедливості, що є метою всього здорового людства. Це є також метою визвольної боротьби українського народу, як у національно-політичному, так і в соціально-політичному сенсі. В боротьбі за волю зродився український націоналізм. Він є синтезом відвічних життєвих прагнень українського народу як національної спільноти і означає стремління до свободи і справедливості українського народу і української людини серед усіх інших народів і людей у всьому світі, що того прагнуть. Український революційний націоналізм виключає будь-який загарбницький імперіялізм в українських міждержавних відносинах, приймаючи як самозрозумілу істину рівне для всіх народів право на життя і розвиток у межах загальнолюдської свободи і справедливості.

Український націоналізм виключає всяку експлуатацію людини державою чи людиною, заперечуючи в ім'я цілості національної спільноти, як тоталітарно-комуністичний, так і ліберально-капіталістичний світогляд, знаходить розв'язання соціальних проблем шляхом творення власного українського соціального ладу.

Україна має свій образ вільного, справедливого світу. І це ставить її сьогодні в осередку ідеологічних шукань людства і зумовляє її відповідну провідну роль глибокої перебудови світу. Визнаючи, що єдність світу можлива тільки через його справедливу диференціацію, себто здобуття поневоленими народами самостійних, ні від кого не залежних держав, український націоналізм протиставляє всесвітньому СССР і взагалі всім насильним інтернаціональним конструкціям повне національне самовизначення, себто державне усамотійнення народів, гармонійну співпрацю та лояльну взаємодопомогу самостійних держав і народів світу, як однаково рівних і вільних, без огляду на величину, расу, багатство. Через усамотійнення й урівноправнення народів і людей світу, шляхом реалізації ідеї державної самостійності народів — до єдності світу, до єдності рівних із рівними, вільних із вільними. Через національно-визвольну війну і революцію проти імперіялістичної Росії — до тривалого миру між народами світу, побудованого власним рішенням, себто власним плебісцитом крові. Самовизначення для українського націоналізму є тотожне з державною незалежністю. Український народ самовизначився остаточно ще в першій своїй суверенній державі Київського періоду нашої історії.

Такий є універсальний ідеал українського націоналізму. Універсальні цілі поневолені народи найкраще здійснюють, коли борються не за інтернаціональні, оманливі ідеї, а за власну національну державу, не даючи себе зловити на примани облудних федерацій, уній, конфедерацій і т.п., за якими завжди крилися великодержавні зазіхання якогось імперіяліста. Український націоналізм відкидає такі блудні вогники, він є антиімперіялістичним по суті.

Ярослав СТЕЦЬКО

На ідеологічні теми

НАШІ ІДЕОЛОГІЧНІ ЗАЛОЖЕННЯ

Ідеологія це погляд на цілість життя, його проблем і явищ. Кожний політичний рух має свою ідеологію, бо без неї він не був би політичним рухом. Ідеологія організацій УВФ – це ідеологія українського революційного націоналізму. Суспільство може мати різні ідеології, але український націоналізм має тільки одну рушійну силу його змагань, досягнень, цілей, живучости і перспектив.

Основою ідеології українського націоналіста є ідеалізм, пов'язаний з практичним життям, отже не абстрактний ідеалізм, а такий, що наснажує і розв'язує кожночасну життєву проблематику по лінії першости духа. Матерія це тільки засіб для реалізації вищих моральних завдань. Дух споріднює нас із вищим єством, із Богом. Звідси наша віра у вище покликання і призначення людини, її гідність і спроможність діяти розумом, волею і духом.

Наш ідеалізм – це віра у вищі ідеали, які є унапрямуючою силою людини і народів. Це не тільки філософська, але і релігійна система, і тому наш світогляд це християнський світогляд із всіма його етичними імплікаціями. Це не механічна, штучна система, як матеріалізм і марксизм. Це не прагматизм, що вибирає лише те, що практичне й корисне у дану хвилину, це не якась інша штучна програмова теорія. Це теж не націоналістичне секстанство, як пробують вороги ідеалізму означити наш ідеалізм. Але це органічна і гармонійна цілість ідей, що протиставить духа матерії, віру нігілізмові, оптимізм розкладові і одчасві, волю безсиллю і розчаруванню.

З вірою пов'язані аналогічні питання початку і смерті, Боже Провидіння, пошана людської гідности і свободи. І тому ОУН, а з нею і Організації Визвольного Фронту змагаються при допомозі своєї ідеології за вільну християнську Україну і вільну в ній людину.

Світогляд це база людської духовости, без якого немає повноцінної людини. В сучасному модерному світі людина мусить мати свій світогляд і тому завжди шукає подібних до нього людей. За свій світогляд люди віддавали й віддають життя, як наприклад українські націоналісти, бо їхні ідеали дорожчі їм за життя, а основним нашим ідеалом є вільна демократична Україна. В політиці реалізуємо ідеалізм чином, волею й безмежною посвятою, наснажуючи ідеалізмом кожночасну розв'язку реалістичного життя.

Український націоналізм це невід'ємна частина нашої 1000-літньої історії, це дух окремішности, самобутности, культури й побуту. Це жива народня сила, що стремить незборно до самовияву, до творчої державницької реалізації.

Тому є постійна потреба мобілізувати весь народ при кожній обставині для ідейно-політичного відродження і здобуття кращих позицій по дорозі до незалежности. В постановах Великих Зборів ОУН чітко і ясно говориться: "ОУН змагається за ідеалістичну християнську Україну, визнає і захищає християнський світогляд, який від тисячоліття формує українську духовість" і далі: "...Вимога пошани свободи й гідности людини належить до основних засад українського націоналізму. Отже ОУН спертій на чинному ідеалізмі християнських ідеалів, за суспільний і державний лад на цій базі"

ПРОТИ ХВИЛЬ

Майже сто років тому, Іван Франко залишив нам такий заповіт: "Лиш боротись - значить жити" /з його поеми - Вівере Мemento/. І дійсно, життя - це постійне духове напруження, цілеспрямоване прагнення дійти до вершин людської творчості. Одним словом, життя - це боротьба! Але ж, така боротьба не може бути обезголовлена, позбавлена якого-небудь напрямку. Суттєва якість людського життя відзначається ідейно напруженою боротьбою за принцип, боротьбою за ідеал.

Найкраще вміють жити ті, які не дивляться на загальні тенденції серед усього людства. Це ті, які не вагаються плисти проти хвиль уже прийнятої практики; отже, найкраще живуть ті, які ніколи не відступають від своєї самовстановленої сторожі і будуть хоронити та захищати свій ідеал навіть до смерті. Такі дійсні мистці життя ніколи не дозволять на боязливий компроміс на полі засад, мовляв, з тактичних міркувань. Навпаки - будуть утотожнювати такий нахил до угодиства як яничарське підлизування власного високо-цінного принципу життя, отже, оплюгавлювання самого себе. Це є власне дефініція героя. Герой не дивиться на те, що існує. В протизагу до наступу чужих, ворожих стихій, які тільки можуть скалічити самотворчу та виїмкову ідентичність власної духовості, герой вирощує та на кожному кроці плеає власну, високо запальну, принципово непримирену, героїчну стихію затужноі боротьби. Замість бути прикованим рабом спонтанних імпульсів кого іншого, герой творить своє, він впроваджує власні історичні напрями, вирізьблює свою історію, власною волею стелить перлини своєї долі.

Кожна боротьба вимагає жертв, а ті жертви стають героями, бо вони відзначають та проводять цією боротьбою, віддають себе вповні їй, і навіть стають самою суттю цієї ж боротьби. Герой - це конкретне уосіблення стихійного прагнення всього людства дійти до вершин свого потенціалу. Слід відмітити, що дійсна шляхетність окреслюється довкола такого ідейно-духового прагнення, в протизагу до фальшивої шляхетності, яка є цілковито просякнена стислом егоїстичною зажерливою психікою. Таку шляхетність духа лише можна викувати в кузні незламної віри - віри у власні сили, віри у свою правду, віри в свою остаточну перемогу. Валентин Мороз в своєму есеї "Серед Снігів" назвав цю залізну, непохитну віру "одержимість", або, "аристократизм духа". Молот, без якого не можна було б викувати тверде залізо незламної принциповості із сирої руди динамічного героїства, це ідеал людини, її особлива мета. Неймовірно тяжкий цей молот, і дуже важко держати його в руці. Але, ті, які відпихають цей молот ідеї від себе, чи не є духово спроможні його держати, а навпаки шукають легшого, вигіднішого життя, розпачливо йдуть шляхом найменшого опору, це власне ті підлі, духово гнилі плебей-раби серед всього людства. Вони все прагматично будуть витрачати всю свою енергію, щоби знаходити найкращі способи збільшувати та звеличувати різні розкоші життя. Їхня мета все кінчається на межах сатисфакції нинішніх фізичних чи матеріальних бажань. Мало хто з таких плебей-прагматистів розуміють, що додаткові люксуси, чи моральні й плиткі насущні потреби людини є лише ефемерними периферіями самого життя. Життєва суть збагачується та випещується в глибинах душі людини, в інтегрально невичерпних гуцах її ідейно-творчого підкладу. Коротко,

боротьба не знає вигод. Боротьба, і це значить саме життя, вимагає високо ідейної, мужньої поведінки, безкомпромісної принциповості, і незламної рішучості. Отже, життя потребує героїв, без яких воно скоро втрачає свій сенс.

Прагматист-плебей і аристократ духа, раб і герой – це два споконвічні антиподи. Плебей живе виключно для себе; герой віддає себе життю. Герой це мистецтво життя, різьбяр людської духовності, будівельник моральних естафет кожної історичної епохи людства. Без них, життя було б непричинним. Словами німецького поета, Гете – "Тільки той заслуговує на свободу і життя, хто щодня ізнова їх здобуває". Споконвічний закон кожного героя це заповіт одержимості Лесі Українки, а саме – "контра спем сперо" /проти надій, буду сподіватись/. Найвища мораль героя – це ясний імператив діяти, прагнути, та просто жити проти хвиль, згідно з вимогами власного ідеалу, а не чужої причіпки.

Нація, як кожна людина, є передусім духовна істота. Тому, кожна нація себе відзначає та усвідомлює шляхом повноцінної боротьби. Валентин Мороз висловлюється так в своєму есеї "Мойсей і Датан": "Немає ніяких прогресів, які автоматично гарантували б нації право на існування. Нація може жити тільки тоді, коли є люди готові за неї вмерти". А др. Роман Драган, в його статті "Героїзм", пише так: "Без героїв нарід ніколи не буде нацією. Бо нація це не випадкова річ. Її дорога позначена героями, які ту націю формували, вели до бою, розбуджували її творчого духа й нестерпиму волю до самобутнього життя". Як бачимо, герой також не є випадкове явище. Національні герої є споконвічними, безсмертними різьбярями духа й долі нації. Призначення народу, який уже є уярмлений сотні літ, є йти шляхом героїв. Герой – це хребет народу. Обов'язком кожної людської частки поневоленої нації є будувати свої характери довкола цього хребта, достосовувати себе до етичної поведінки й моралі героїв. Ось так пише голова Проводу ОУН, Ярослав Стецько, в своєму зверненні до української молоді: "Пам'ятайте, що ніколи не з'єднаєте людей до своєї віри, до правди української, коли підете на поступки, на компроміс на полі засад!

Пам'ятайте, що буде якраз навпаки, втратите підтримку народу! Не лякайтеся, коли через свою неуступчивість, непримиренність в поширенні й захисті ідей-правд України в чужому світі – Ви зразу мали б бути нечисленною групою!

Будьте когортою бойовиків за українську правду, розбуджуйте образ великої святої ідеї Україні серед широких кіл народу!!

Щоб Вам вірив народ, щоб Вам вірили ровесники, мусите жити суворим життям, жити небезпечно й героїчно, погорджувати вигодами, бо лише одержимі ідеєю, лише люди, які горять і страждають ідеєю, можуть перемогти. Бо ще ніколи віра не перемогла сама із себе, коли не віддали за неї своє життя її носії. Йдіть проти хвиль! Молодечі душі не знають хитрування, т. зв. тактики, а прямий захист своєї ідеї, нашої правди. Передумовою мілітарної офензиви є політична; передумовою політичного наступу проти ворога нації й людини – проти російського імперіялізму, колоніялізму – є відродження героїчної моралі, героїчної концепції життя: готовість віддати життя за друзів своїх, за Вітчизну, за Україну. Доки не будете бачити вищого сенсу життя, доки дух героїзму не опанує ваших сердець, доки віра в Україну не огорне Ваших душ, як вічний докір сумління, що Ви ще не вико-

нуєте своїх обов'язків супроти неї з повною самопожертвою, не зможете перемогти Росії, ворога України і всього людства". Отже, вже ясно, що герой - це сумління нації.

Місяць травень, місяць героя, є призначений на те, щоби гідно вшанувати пам'ять та віддати честь і великий поклін полеглим героям-борцям за волю України. Вони віддали остатню краплю солодкості життя для нас, для того щоби гідність української нації не загинула в ярмі московсько-большевицького шовіністичного наступу. Цю правду, вони вже віддїйшли від нас у вічність; вже не будуть ходити по цій землі. Однак, залишили вони за собою великі, палкі та гарячі, хоч би криваві сліди. А ці сліди витворили легенду їхнього великого почину. Їхні пориваючі діла не є лише навіки записані в аналах історії Українських Визвольних Змагань, але, що важливіше, пам'ять їхньої мужньої, непоборної, геройської постави влилася в кров і занурилася в серце нового покоління шести- і семидесятників, в саму глибину Воючої Нескореної України. Їхня тверда, незламна рішучість служить нам сьогодні прикладом відданої посвяти, а цей приклад вже перетворився в наших душах в стихійну легенду, яка закликає нас до революційного чину в ім'я Самостійної України. Ця легенда посвяtilася на кривавому полі-бою і тим самим викувала з себе гранітну скалу, щоб захистити ідею і дух Вільної України. Ця легенда - неначе непроникненна барикада, яка хоронить дух Воючої України і не дає змоги тій варварській заслоні, яка захмарила Україну, заплямити чи очорнити морально принципову чистоту української нації. Ця легенда стала спадкоємцем ідеї Самостійної Соборної Української Держави, бо сама впливає з глибин душі української нації як стихійне, елементарне прагнення дійти до вершин повної незалежності та ідентичної творчої свідомості. Тому ця легенда ще живе! Вона є вічною, бо містить в собі незнищиму силу. Ця сила - є віра, а сама легенда героїв - це легенда віри.

Це є легенда українського лицаря-героя, воїна українського, революційного, національно-визвольного Руху, непохитного вождя української національної ідеї. Тут мова про легенду Отамана Симона Петлюри, який був один з перших, що виступив з боротьбою за Українську Державність, проти нібито нового, але, по суті, того самого ворога України - московського, народобивного большевизму. Значення Петлюри в тому, що через свою непримиренну й цілеспрямовану рішучість, він зумів вирізьбити новий принциповий і незламний хребет духа української нації, в протизвагу до безхребетності кліки Винниченка в тодішній Українській Центральній Раді. Це легенда Євгена Коновалця, який простелив перші стежки дальшої підпільної боротьби на українських землях як основоположник Українських Січових Стрільців - УСС-ів, потім Української Військової Організації - УВО, і врешті, Організації Українських Націоналістів - ОУН. Ця легенда далі розвинулася та набрала ще більшої сили в особі ген. хор. Тараса Чупринки-Романа Шухевича, командира Української Повстанської Армії УПА, який провадив українським підпільним рухом і національним повстанням на Україні під час і далеко після II-ої Світової Війни. Врешті-решт, це легенда Степана Бандери, великого провідника українського націоналістичного, революційного руху та його провідного загону - ОУН, що був символом наснаженої безкомпромісовості як в ідеї, так і в ділі, який зумів поставити українську визвольну справу на грані ширшої, світового масштабу, справи.

Але, сила кожної легенди полягає в її спроможності перетворитися у віру. Такий предмет віри служить мобілізатором мас та просто

цілої нації в змаганні, в боротьбі за краще життя. Отже, легенда українського героя не є лише легенда одиниць, але, це є також легенда незнаних безіменних героїв, які закріпили в цій легенді елемент постійно проблискуючої, духової сили. Ряди цих невідомих лицарів України вже від часу наших князів, начисляють сотні тисяч, а то й мільйони вік-вічних лав, та ніяка протилежна сила не зможе перекреслити чи занулювати цю Безсмертну Батаву.

Це легенда різних Біласів і Данилишиних, які йшли у бій з усмішкою на запалених лицах та з задоволенням в запеклих серцях, бодай на них чекала певна ж смерть, тому, що знали що віддають своє життя для своєї одвічної Батьківщини. Це легенда воївників української Дивізії, борців Української Повстанської Армії, Армії Безсмертних, які не вагалися виступити проти чотирьох окупантів України в періоді II-ої Світової Війни та вели цю боротьбу з такою упертістю, що ворог не зміг спинити їхню мілітарну оперативність аж до 1953-го року. Це легенда тисячних політв'язнів в різних кацетах тотального терору советсько-російського режиму, замешканці того, всім відомого, пекла з морозу на цій, мабуть, людській землі що зветься Сибіром; ворог їх там замкнув, бо думав, що зможе заморозити дух українського підпілля. Але власне в цих таборах народився новий бойовий дух, зродилася нова легенда в формі різних таборових страйків та голодівок 50-тих років, а проміння цього духа розтоплювало мороз російсько-большевицького терору. Це легенда українських жінок-героїнь, які відважно брали зброю в руки та йшли на фронт боротьби за національні права українського народу; це легенда Ольги Басараб, легенда 500 жінок в Кінгірі, які своєю смертю доказали московському наїздникові, що українська нація ніколи та в ніяких умовах не піддається. Це легенда здорової, національно-свідомої молоді України, легенда 300 студентів, які з гордістю вимаршували в самі шепели смерти під Крутами, щоби оборонити столицю молодій держави, легенда молодих членів Спілки Української Молоді СУМ на Україні в 20-тих роках, які ризикували самим життям тільки щоби зайти на назначене місце своїх сходи́н, всі які своєю незламною поставою заявили в Харкові в 1930 році, що навіть молодий, ще цілком невироблений, але, націоналістичний хребет ніяк не заломиться, не зважаючи на те, який сильний був би на нього тиск.

Це легенда шляхетних мучеників української церкви в катакомбах, чи то Українська Автокефальна Православна Церква, чи Українська Католицька Церква на чолі з її символом-душпастирем - Патріархом кир Йосифом Сліпим; легенда захисників героїчного християнства, які тримали стійку поставу в протизвазі воюючого безбожництва дикої Росії. Це легенда сучасної Нескореної України, легенда Валентина Мороза, Юрія Шухевича, Святослава Караванського та сотень інших, які тепер караються, але не каються за те, що не допустили себе засоромити своєю матір-Україну, хочай перейшли різні диявольські способи тортування. Вони є героями нинішнього дня; вони зуміли витворити з себе живу легенду живого героя, нового лицаря-оповісника Ідеї Української Самостійної Держави.

Так, герой це жива, а то й безсмертна істота. Вони безсмертні тому, що від самої глибини їхньої героїчної живучости випливає велика, блискуюча візія, а візія-легенда ніколи не завмирає, бо вона є основана на вірі. Словами українського поета-шестидесятника сл. п. Василя Симоненка: "можна прострелити мозок, що думку народить, думки ж не вбить!" Коли герой узстріне́ться з фізичною смертю, то легенда,

яку він вродив, захищає його духове життя у формі стихійної віри. Ось так пише др. Драган: "... хоч герої завжди проявляються в своєму часі, але вартісні герої переростають свій час і живуть вічно. Пам'ять про них і їхні заповіді діють знову і знову у важкі хвилини, коли здавалася би навіть героїзм не допоможе. Бо пам'ять про героїв це незнищима сила".

Однак, герої не родяться героями; вони виростають. Героїчний, безкомпромісовий хребет кується в гарячо-кипучій кузні боротьби. Героїчна динаміка випекується між твердим ковадлом і молотом Революції. Герої вирощуються протягом високо-запальної, ідейно-напруженої, принципової боротьби за саме єство нації. Герой – це конкретний вислів такої боротьби.

Кожний герой кує в собі, протягом всього свого життя, все готову бойову поставу, ніколи незламну твердість, рішучість та відважність у ділі, гарячкову ідейність у думці, цілковиту відданість справі. В своїй особі герой представляє лицарськість і мужність нового, відновленого козацтва. На кожному кроці вони плекають в собі "аристократизм духа". Для них, мета це не є якесь інформативного порядку знання; а протилежно мабуть, для героя ціль це є "откровеніє, без якого життя втрачає сенс" /Мороз/. Мабуть найбільш характеристична прикмета героя, це, висловом Мороза, "знаряддя одержимости". Сучасна Воююча Україна це найвищий приклад такої героїчної одержимости. Ось так пише Мороз про Україну: "Не всі квітки, посіяні на морозі, ростуть. Більшість гине. Але іншого виходу нема. Для нації, що сотні років живе в льодовиковому періоді, в умовах постійної зими, це єдиний вихід: "буду сіяти квітки на морозі". Та й сама Україна це квітка, що виросла серед снігів. Україна – це квітка – ломикамінь".

Сучасна воююча Україна це конкретне втілення героїзму в світі, це самий вершок героїчної концепції життя, це найвища революційна дійсність, яка вимагає остаточної розв'язки в логічному історичному процесі розвитку людства. Символ цієї революційно-героїчної живучости воюючої України це собор Св. Софії. Цей прадавній храм Божий нині служить дійсним відображенням світу духових вартостей, світ який є діаметрально протиставлений до світу низьких, слизьких і підлих вартостей; представником якого сьогодні є червоний, кров'ю залитий Кремль. Це є нинішня форма боротьби, яку розпочав сам Ісус Христос своїм пресвященним Воскресінням, найвищий героїчний акт, який рішуче задекларував світові остаточної перемогу добра над злом, перемогу духа над матерією, перемогу моральності над крутіством. Це боротьба Христа з Дияволом, або боротьба Києва проти Москви.

На кінець, слід знову задекларувати світові нашу палку віру в нашу остаточно й безперечну перемогу, заманіфестувати нашу непохитну поставу та безкомпромісову принциповість. Вже епоха звироднілого, воюючого безбожництва та народовбивчого, нахабного шовінізму російської імперії перейшов. Надходить пора в історії не тільки українських визвольних змагань, але і всього людства, яка конечно вимагає героїзму. Якщо так – тоді будьмо героями! Гордо та без жодного страху задекларуємо світові нашу Віру – а саме –

Хай живе незнищима сила невмирущої Легенди Героїв Воюючої України!

Хай живе Українська Національна Революція!

Хай живе Українська Самостійна Соборна Держава!

ГОЛОС НЕСКРОВОНОЇ УКРАЇНИ

СУДІТЬ! Я НЕ БОЮСЯ ТЮРМИ!

Це слова Богдана Ребрика на його процесі в Івано-Франківську в 1974 році.

Він народився 30-го червня 1938 року в селі Павлівка в Івано-Франківській області. В 1951 році, у наслідок анонімного доносу батька Богдана вислали на Сибір. У 1954 році під час оргнабору Богдан поїхав навчатися у школі ФЗН в місті Магнітогорськ в Челябінській області. Закінчивши школу він працював в Магнітогорську, а від 1957 до 1962 року служив в армії. В 1962 році Богдан повернувся до Івано-Франківська, де учителював до 1967 року.

В лютому 1967 року Ребрика арештували, а в травні засудили на три роки позбавлення волі та п'ять років позбавлення права виконувати працю, пов'язану з навчанням молоді, нібито за т. зв. "наклеп на радянську дійсність" і "виховування молоді в націоналістичному дусі". В дійсності Богдана судили за те, що в нього пробудилася національна свідомість та за погляди, які суперечать офіційній ідеології. Його зробили еретиком.

На протязі 1970-1974 років - внаслідок провокації з боку тайної агентури КГБ, зроблено обшук, створено кримінальну справу, переведено слідство з наперед вирішеним результатом і Богдана поставлено перед суд. Обласний суд визнав його особливо небезпечним злочинцем і засудив на 7 років спецрежиму і на 3 роки заслання.

Ребрик Богдан склав на суді своє останнє слово такого змісту:

"Судіть! Я не боюся тюрми. Не боюся спецрежиму і одягу в поясочки! Вони не змінять моїх поглядів на теперішню дійсність і на життя українського народу. Хіба, що вони знищать мені здоров'я, але я не втрачу своєї честі, не загублю сумління і людської гідності. Я не можу видавати себе за того, ким я не є. Я люблю свою мову, свій народ, я поділяю його радості і нещастя. І як добре, що цього не в силі забрати від мене ні один негідник.

Ну що ж, судіть за мову, якою мій народ створив найгарнішу на світі співучу культуру, за погляди, за які жорстоко страждав Шевченко. За мову і погляди Котляревського, Костомарова, Нечуя-Левицького, Лесі Українки й Франка, Бѣремова й Грушевського. Я йду за заповітом, який залишили моему народові його великі сини.

Мене обвинувачують в тому, що я, буцім-то хотів посіяти ворожнечу між українським і російським народами. Це зроблено, звичайно, для того, щоб надати моїм діям ворожо-шовіністичного характеру. Ні! Шовінізм треба шукати серед тих, хто сфабрикував цю справу, хто узурпував владу, позбавив нас прав... Справа тут в україножерах, які прийшли на Україну і під покришкою "братерства" продовжують політику російської імперії... Авторитетні голоси з високих трибун не раз лунали в захист національних прав Українців, Євреїв і інших неросійських народів, бо там, де існує сваволя, там обов'язково буде боротьба. А щоб не було боротьби між моїм і російським народом, я вимагаю справедливості!

Я шаную особу і право кожного народу і хочу, щоб шанували мене і наші права. Цим я виконую мій громадський обов'язок. Але за такі

переконання, я вже другий раз на лаві підсудних.

Сьогодні на судовому засіданні, прокурор у своїй промові присвятив багато уваги успіхам і досягненням українського народу, зокрема в західних областях України. З його слів випливає, що в Україні райське життя, а український народ найщасливіший народ на світі. А мені перед очима стоять живі картини терору і голоду 1930-их років на східній, і 1940-1950 роки на західній Україні, цього найщасливішого народу, коли тисячі невинних людей - дітей, жінок, старих дідів і бабусь гнали на сніги Сибіру і викидали з вагонів під відкритим небом, на 40-градусовий мороз, на певну смерть - більшість з них залишилися там навіки.

Чому ви, прокуроре, не хочете згадати про це "щастя"? Або іншу страшну картину: від сходу до заходу сонця працює наш сьогоднішній селянин-колгоспник, за цю працю він одержує мізерну платню, яку навіть соромно назвати платнею. Це щастя?

Чи від щастя більшість селянського населення західних областей України, зокрема Гуцули, змушені покидати сьогодні свої родини і рідну землю і їхати на Сибір, Заполярні Землі і Далекий Схід у пошуках роботи, а в той час Україну заселяють мільйонами чужинців.

Ні, не від щастя! Все це наслідки колоніальної політики. Створені всі умови для того, щоб Українець перестав бути Українцем...

Розстріляйте мене! Іншим я ніколи не буду! Це все! З Богом! Нехай буде Його воля свята!".

ІМ'Я ГРОМАДЯНИНА СССР ПРИНОСИТЬ МЕНІ СОРОМ

/Уривки заяви Дмитра Квецька до Президії Верховної Ради СССР./

"Ось вже 11 років я поневіряюся в тюрмах і концтаборах, караюся в неволі, на чужині, ізольований від світу і нормального людського життя, немов похований в могилі. А це тому, що свого часу я відважився у статтях, надрукованих у самвидавному журналі "Воля і Батьківщина" розповісти дрібку правди про події на Україні в 1950-1960 роках. На такий крок спонукало мене саме життя. Людська кривда стояла безупинно переді мною, немов примара, немов німий свідок безнадійности, занепаду й нечуваної нужди, в яких опинилося Підгір'я - край, де народився я і жив. Його господарський розклад, убогість і безпросвітні злидні його мешканців - розплата за ту нерівну боротьбу, яку вели підгір'яни зі зброєю в руках проти своїх поневолювачів. Основне багатство країни - ліс - окупанти знищили, спалили, вирубали, щоб у ньому не знайшли пристановища повстанці, а жителі, у яких держава забрала землю, щоб не вмерти з голоду, були змушені мандрувати світ за очі. Колись залюднені, багаті села обезлюдніли. Ця пустка, як могильна тиша, викликала розпач, розбуджувала гнівний голос протесту. Гнані бідом мешканці сіл йшли в неукраїнські міста шукати за роботою: шлях їм туди був закритий - у містах поселялися чужаки. Вони були змушені мандрувати на чужину в пошуках засобів існування. Їх часто вивозили туди насилу - працювати під землею в шахтах, копальнях, на заводах. Вони опинялися в резерваціях, вийти з яких було практично неможливо. Так постали українські гетта на Воркуті, Магадані, Колимі, Караганді й у всьому Сибірі. Їх мешканці позбавлені рідного слова, елементів національної культури, русифікувалися, асимілювалися, вироджувалися.

Тих, які залишилися на рідних землях, тиснули високі податки,

заготівлі з дрібних присадибних господарств хліборобських продуктів для держави. Їх постійними супутниками були злидні, нестатки, недоїдання. Про цю жалюгідну долю гнобленого українського селянина Підгір"я я писав. Писав і про нищення української культури і про винищення інтелігенції, про занепад національного духа і національної свідомості серед тої творчої інтелігенції, яка залишилася, щоб обстріхувати історичне минуле нації, стати негідниками, блазнями, продавати свій талан...

Мені присудили 15 років позбавлення волі/перших 5 років у в"язниці/ і 5 років заслання та конфіскацію майна. Я став фактично жертвою розправи і терору над усіма тими, хто рішився виступити в обороні покривджених, гноблених у національних правах гнобленої нації. Такий терор на Україні, від часу її національного відродження майже не припинявся. Факт причіплення мені юридичного казусу "зрадник батьківщини" не викликає в мене ніяких моральних докорів, ніякого почуття ніяковості. Я знаю ціну тої т.зв. "батьківщини", яку я "зрадив". З історії я знаю, що кожний окупант ніс нам, українцям, на своїх штиках не тільки нове колоніальне ярмо, але й свою батьківщину, яку заставляв нас насилу любити і захищати. Мій дід жив під Австрією, Австрія була його батьківщиною. Мій батько жив під Польщею. Польща була його батьківщиною. Я опинився під СРСР. СРСР став мені батьківщиною. Дід воював за Австрію в 1914 році, батько за Польщу в 1939, а я "зрадив" СРСР. Та ще й покинути хочу. Нічого мене з СРСР не в"яже, нічого не споріднює. Мало того, я вважаю, що ім"я громадянина СРСР приносить мені сором, принижує мою людську гідність, плямить мою національну честь. Чому? Тому що в СРСР немає елементарних прав людини, в СРСР панує брутальне насильство і сваволя, духове гноблення і цілковите безправ"я. Життя в таких умовах втрачає свою вартість і привабливість. Тільки вирвавшись з цього Вавілонського полону, людина зможе знову засвоїти ті людські вартості, яких їх позбавляє щодня і щогодини тоталітарна система і яких вона слушно сподівається від того короткого існування, що її дав Бог на землі"...

ж ж ж

Михайло ОСАДЧИЙ

"СОНЕТИ БАТЬКІВЩИНІ"

Куля - перший мій слідопит,
За обов"язком чесної чести
Я по тюрмах сидів не від мести,
Не з мовчання, не від сліпоти.

Батьківщино, чи знаєш ти?
Я тобі відкриваюсь чесно:
Я не випив гріха ні наперстка,
А за горе моє - відімсти.

Не дивися на мене косо,
Не дивися крізь тиф протоколів,
Не дивися крізь туман брехні...

Не гостри проти мене косу...
На засніжених тропях долі
Теплу руку подай мені.

oooOooo

РОЗБУДОВУЙМО ТУСМ

Сучасна українська поетеса твердить: "Коли б дітям не марилося далеч, все б здавалось застиглим навек". Про дух такої ідеалістичної молоді вона писала: "Є велике щастя – стрічати теплоту молодих сердець, котрі знають, що є початок, і не відають про кінець".

В началі українського революційного змагу є добрі і справедливі ідеї. Тому, український змаг – найперше ідейний бій проти російського шовінізму, псевдонаукової доктрини марксизму-лінінізму й всієї советської тоталітарної системи. В авангарді цього змагу йде наша молодь, наснажена націоналістичним світоглядом і озброєна націоналістичною ідеологією та програмово-політичними постановами націоналістичного руху ОУН. В цьому ствердженні немає нічого дивного, бо майже завжди так є: кожне покоління виловлює з-поміж себе найкращий елемент, що задивлений у візію майбутньої української суверенної соборної держави веде за собою цілий нарід до боротьби. Покоління Миколи Міхновського, Івана Липи, Адама Коцка – люди в своїх двадцятих роках, коли творили Братство Тарасівців, формували Революційну Українську Партію, поривалися на барикади проти польських зайд. Покоління Дмитра Донцова, Євгена Коновальця, Симона Петлюри – також люди в своїх двадцятих роках, коли організували Корпус Січових Стрільців, Союз Визволення України чи мужньо змагалися з російськими зайдами під Крутами. Покоління Степана Бандери, Юліана Головінського, Григорія Чупринки теж молоді люди, які вели боротьбу в рядах УВО, ОУН, БУД. Такими самими були Роман Шухевич, Михайло Колодзінський, Ярослав Стецько, коли організували Карпатську Січ, відновляли державу в 1941 чи мобілізували народ в ряди УПА. Також Василь Симоненко, Алла Горська і Валентин Мороз – молоді люди, які піднімають тисячні лави свіжих месників української нації в сьогоднішніх днях Голгофи української нації. І тут на місці буде згадати замітку одного крайового активіста, який висловився так у зв'язку з одним окупантським судилищем: "На процесі фігурувала т. зв. "заборонена література". Що за термін – зрозуміти важко... Сміховинний вигляд мають ті люди, які в читанні якоїсь статті чи книги вбачають підлив сил найбільшій країні світу. Боже ж Ти мій – якої ж сили має бути та супербомба?"

З метою вирощування молодих кадрів, ідейно наснажених інтелектуальною та моральною зброєю націоналістів, сформувалося старанням ОУН Товариство Української Студіючої Молоді ім. М. Міхновського. З рядів ТУСМ вийшли вже десятки чільних політично-суспільних діячів. Сьогодні ТУСМ найактивніший в ЗСА, де сотні студентської молоді більш чи менш втягнені в освітньо-виховні дії цього ідеологічно-політичного товариства. Щорічні з'їзди, різні студійні конференції, вишкільно-політичні видання, як пр. "Проти Хвиль" або "Промінь Волі", пропагандивно-виховні акції/демонстрації, голодівки, пікетування тощо/. Згадаймо минулорічний зимовий табір ТУСМ, на якому викладачами були університетські професори, а рівень не був нижчий від викладів на УВУ, УКУ, чи в Гарварді. Весняний триденний вишкільний семінар теж згуртував старших і молодих теоретиків українського націоналізму, виявивши нашу інтелектуальну силу такою серйозною, що згадану конференцію зовсім добре можна б давати на форумі НТШ чи УВАН. Але ТУСМ, в якому авангардну роль відіграють провідні члени Юнацтва ОУН, причинився теж в великій мірі до успіху 20-тисячної протиросійської демонстрації, що відбулася в вересні ц.р. в Нью Йорку і в черговій з нагоди III-го Конгресу СКВУ в листопаді б.р. Отже, це не лише освітня, але й дійова організація.

ТУСМ корисний і потрібний ще й тому, що він єднає молодь різних молодечих організацій/СУМ, Пласт, ОДУМ, різних інтелектуальних зацікавлень, різних майбутніх професіоналів, людей високошкільного ото-

чення. А для праці в такому середовищі потрібно відповідних до цього метод.

Врешті ТУСМ потрібний для ведення ідейного змагу з протинаціоналістичними напрямками, які впливають на нашу молодь. В той спосіб ТУСМ підказує молоді вірний національний шлях та намагається виявити шкідливість для нації різних ворожих і розкладових ідей, зокрема російських імперсько-єдинонеділимських та марксистсько-ленінських псевдонаукових доктрин.

ТУСМ сьогодні дає усі позначки динамічного кадрового, інтелектуально-ідейного росту. Розбудовуючи ТУСМ, ми скріплюємо та розбудовуємо базу Юнацтва ОУН.

Ж Ж Ж

[illegible]

...Вірним і правдивим виразником чи борцями національних стремлінь націонал-комуністи не можуть бути ніколи, поскільки комунізм, якого вони не відрікаються, завжди залишається ворогом нації, її вартостей і самобутнього життя. Тому національно-самостійницький рух не може ніколи примиритися з націонал-комунізмом ані піти його шляхом. Якщо національні сили в певних обставинах дають підтримку протимосковським виступам націонал-комуністичних кіл, то при тому йде про тактичне використання їх як одної з форм, згл. як одного з відтінків загального національного змагання з напором московсько-більшевицького імперіялізму. Важливе те, що, будучи в гострому конфлікті з Москвою, націонал-комуністи стають узалежненими від підтримки національних сил та, щоб її мати, мусять якоюсь мірою йти по лінії національних прагнень. Стоячи між двома непримиренними силами — між нацією і московським більшевизмом, — націонал-комунізм може грати помітну роль тільки деякий час і кінчається повним переходом на одну з цих сторін або зникає через брак власного ґрунту.

00000

... Ми боремося проти московського більшовизму в усіх його проявах, на всіх ділянках. Наша боротьба революційна, безкомпромісова, тобто ми заперечуємо, відкидаємо і борюємо все більшовицьке по суті, що він приніс і накинув українському народові, відкидаємо принципово, повністю. Дошукуватися, відрізнати в більшовицькій системі позитиви — невірно і з погляду революційної стратегії шкідливо.

○○○○○○

... Український націоналізм ставиться принципово негативно до націонал-комунізму, вважаючи його суперечним з природою і добром української нації та шкідливим для неї наслідком ворожих впливів. Метою національно-визвольної революції є усунути з України комунізм у цілому й усіх його відмінах. Це своє наставлення виявляємо послідовно все і всюди, теж у зустрічі з визнавцями націонал-комуністичних концепцій.

Степан БАНДЕРА

ЩЕЩО ПРО "ЛІВІЗНУ"

На переломі 19 і 20 століття була загальна мода на поступовість, демократизм, радикалізм, соціалізм, вільнодумство. Після 1-ої світової війни настав зворот до релігійності, націоналізму, традиціоналізму, консерватизму. Після 2-ої світової війни знов настав зворот до демократизму, лібералізму й радикалізму. Багато професорів університетів в країнах вільного світу вважає себе марксистами або "неомарксистами", і в тому дусі впливають на студентство. Належить до "доброго тону" гостро критикувати фашистів, нацистів, радистів, але якщо хтось із становища демократії, лібералізму й толеранції починає критикувати комуністів, комуністичні диктатури в Європі, Азії й Африці, то це вважається за фашизм, назадняцтво, нацизм, до яких багато ставиться з погордою, як до чогось злочинного, скомпромітованого, негідного, нелюдського.

Модно є бути антифашистом, антинацистом, але антикомуністом бути майже ризиковно, бо деякі наші професори університетів з тієї причини втратили працю в ЗСА, їх уважають за "ненауковців"! "Мода на лівизну" дійшла до абсурду, бо "ліваки" не хочуть нічого чути про повний брак демократії, лібералізму, толеранції в комуністичних державах. Не помагають нічого ствердження, що й фашисти, й нацисти переняли власне від московських комуністів методи ЧеКа, ГУБ і НКВД, перші комуністи завели концтабори смерті з мільйонами невинних жертв.

Понад 30 років пошукують по всьому світі за німецькими злочинцями, що переводили масові морди в гітлерівських концтаборах, але чому не пошукують і за тими злочинцями, що угробили мільйони невинних жертв у сталінських таборах смерті? А вони часом приїждять у західний вільний світ як советські шпигуни, члени советських амбасад і різних місій.

Найвища пора створити Українське Бюро Документації для виявлення всіх злочинців, і з німецьких і з советських таборів смерті, що угробили великі мільйони Українців.

Загал українського студентства, а зокрема на Північно-американському континенті проявляло ще тому 15 років значну діяльність, видавало свої журнали, відбувало свої конгреси, з'їзди, імпрези, Крутянські святкування. Однак від якогось часу діяльність наших студентських громад майже припинилася, обмежилася тільки до демонстрацій в обороні В. Мороза й інших борців за права українського народу. В нашій пресі немає вже студентських Сторінок, ані вісток про імпрези нашого студентства. В Канаді ще існує студентська централа, але вона опанована "ліваками", що захоплюються "неомарксизмом". Назагал наше студентство ставиться зневажливо до нашого старшого громадянства, називає старших різними згирдливими словами, залюбки виступає проти нашого "естаблішменту", недаючи від себе ніякої власної позитивної розв'язки! Студентський журнал "Нові Напрями", що появлявся в Нью Йорку, докотився до "антикультури", висмівання всіх і всього, що діється серед нашого громадянства, та вкінці перестав появлятися. Таку саму негативну роль серед українського студентства сповняє "Студент" - студентський орган СУСК. Під впливом цих видань, дійшло до того, що навіть деякі недавні провідники студентства, що стояли близько нашого Руху занедужали на недугу "лівизни".

Понад 100 років тому Маркс проповідував різні революційні клічі, що захопили були робітництво і молодь, але потім виявилось в

практиці, в СССР, їхнє повне банкруцтво! Сучасний комунізм уже поді-
лився на кілька різновидів: московський, китайський, румунський,
югославський, польський, італійський, французький, еспанський, ку-
бинський, які значно різняться між собою.

Комунізм збанкрутував на полі ідейному й політичному, але най-
більше на економічному, через постійну нестачу харчів і товарів пер-
шої потреби, хоч комуністи вже 60 років обіцяють "рай на землі".

Потребою дня є видати добре опрацьовану книжку про банкруцтво
комунізму в українській та англійській мовах, поширити її між нашою
студентською молоддю. Така книжка повинна мати позитивний вплив на
нашу молодь і відвернути її з манівців 'лівизни'. На цю тему повинні
писати наші студенти свої університетські праці. Юнацтво ОУН має зав-
дання гуртувати кругом себе ідеалістично наставлене українське сту-
денство та спільно з ним вести смілі, відкриті бої з лівизною.

ж ж ж

"ВАРВАРСТВО З ЛЮДСЬКИМ ОБЛИЧЧЯМ"

Так висловлюються сьогодні про марксизм молоді інтелектуалісти
у Франції, які недавно ще самі захоплювалися комуністичними гаслами,
належали до комуністичних пробойовиків, були організаторами і учас-
никами бурхливих студентських заворушень у Парижі. Їх - читаємо в
"Таймі" з 12.9. ц.р. - вісім або дев'ять "нових філософів", у віці
від 28 до 40 років. Від 1975 року появилось вже 14 їхніх книжок, що
належать до найпочитніших/"бестселлерс"/ видань. Особливо відомі та-
кі автори: Бернард-Генрі Леві, Жан-Марі Бенуа, Христіан Жамбер, Фі-
ліп Солере, Філіп Нелео та Андрій Глюксман.

Вони висловлюють різні погляди, але єднає їх здецидоване і неп-
римиренне засуджування марксизму, в якому ще вчора виростали і форму-
вали свій світогляд, уважаючи його єдиною найсправедливішою розв'яз-
кою і надією для всього людства. Тепер вони атакують і засуджують
марксизм як найбільше лихо - "абсолютну ідеологію, яка неминуче ве-
де до тоталітаризму".

Найбільш почитним і впливовим серед сучасної молодії інтеліген-
ції і студенства Франції є Бернард-Генрі Леві, який у своїй книжці
"Варварство з людським обличчям" доценту розторошує марксизм за його
порожнечу, за його пусту, хоч блискучу і fasciнуючу фразеологію з
претенсіями на наукову непомилність. "Комуністичний догматизм - ка-
же він - поширює наївну віру в історичну неминучість людського прог-
ресу". Але замість поступу і щастя людині - звільнення людства від
рабства, нужди і воєн, наше двадцяте століття, з перемогою соціалі-
зму, принесло "концентраційні табори, де вбивають людей в ім'я та з
рації держави".

Але помилкою було б думати - каже Андрій Глюксман, - що вина є
лише по боці советського видання марксизму. "Маркс є фальшивим богом".
Грубо помиляється той, хто вірить, що "доктрина і надії марксизму
добрі, а лише інтерпретація їх у СССР зла", бо "зло притаманне цій
ідеології". Замість обіцяної свободи і справедливості - вона немину-
че несе тоталітаризм, терор, насильство над людиною і народами.

Цей процес отверезіння і прозріння, що його переживає молоде по-
коління Франції, зглиблюючи небезпеку комунізму, дуже знаменний і ба-
гатомовний під сучасну пору, коли Францію та Італію заливає хвиля т.зв.

еврокомунізму, який відмежовується від московського тоталітаризму, а обіцяє придержуватися демократичних форм і свобод.

"Нові філософи" перестерігають перед ідеологією марксизму, яка несе варварство, незалежно від того, чи вона є советським, китайським, чи західноєвропейським моделем: засуджують зарівно марксо-ленінізм, маоїзм та троцькізм.

На жаль, мимо дуже болючого і трагічного досвіду з комуно-марксизмом, що його ще й досі переносить український народ, у вільному світі деяка частина молодого українського покоління присліховується до чужих і своїх агітаторів, які пропагують і ширять марксизм у різних його формах. Мало того, дехто бачить у ньому єдиний порятунок для українського народу, засуджуючи советський модель марксизму. Наша "лівизна" активно ангажується на відтинку оборони політв'язнів у ССРСР, але прямо хворобливо уникає національних проблем. Вона творить свої комітети оборони советських політичних в'язнів, в своїх акціях в'язється з лівими елементами, наголошуючи лише боротьбу за людські права в ССРСР.

Щоб здобути собі місце і голос в громаді, лівацькі лідери пропихаються до деяких громадських установ/КУК, Інститут українознавчих студій в Едмонтоні, Канада, СУСК/, а для скріплення своїх позицій поспішно примазуються до недавнього політв'язня Леоніда Плюща, який всюди виступає із своїм атеїзмом і марксизмом. Висувають його як свого ідеолога.

Для Плюща маємо співчуття за його пережиття в психіатричних катівнях ССРСР і цінімо його виступи в обороні українського народу і політв'язнів, бо це важлива і необхідна дія, яка заслуговує на піддержку з-боку української громади.

Але його пропаганда марксизму, ніде правди діти, мусить викликати не лише опір, але й обурення серед громади, яка вміє тверезо думати і не дасть себе заворожити пропагандивним фразам про комунізм з людським обличчям, що має врятувати і ушасливити людство. Кому потрібна його розповідь про те, як і чому він став марксистом? Кому потрібні його пропагандивні заяви і заклики, мовляв, "соціалізм держить ключ до справедливої суспільності", а лише "советський режим спотворює ідеологію марксизму", яка єдина є запорукою "нового порядку у світі"?

Ані ми тут, ані напевно український народ на батьківщині не потребують марксистської пропаганди. Бо боротьба йде не за "марксизм з людським обличчям", не лише за людські права, а за звільнення народу з російського колоніального ярма і комуністичного тоталітаризму й безбожництва. Самовидавні матеріали з ССРСР достатньо і переконливо говорять про те, що боротьба в Советському Союзі ведеться не лише за гідність людини, за її особисту і соціальну свободу та справедливість, але й за національні і релігійні права, за демократичний лад без тоталітарної комуністичної тиранії. Наш народ бореться за вільну, незалежну, традиційно християнську Україну. То ж і ми допомагаймо йому в тому.

Західні "нові філософи" стверджують сьогодні, а український народ давно вже переконався в тому, що марксизм, в якій формі він не виступавби, це варварство.

МОСКОВСЬКА ОЛІМПІЯДА ЗНАРЯДДА СОВЕТСЬКОЇ ПРОПАГАНДИ

Олімпійський новітній рух започаткований бароном П'єром Кубертенем наприкінці минулого століття, став видатним рушієм міжнародного порозуміння і зближення. Від першої новітньої Олімпіади, яка відбулася в Афинах 1896 року - і всі наступні Олімпіади, як міжнародні спортові свята молоді були завжди до 1936 року, нічим іншим як власне святом молоді світу і не мало інших завдань як лише змагатися за перемогу, що її увінчував олімпійський лавр.

Щойно остання Олімпіада, яка відбулася перед 2-ою світовою війною в Берліні стала чимось іншим: це була велетенська пропагандивна імпреза, яку використала гіблерівська Німеччина для того, щоб доказати вищість германської раси над рештою світу, що, зрештою, Гітлерові не зовсім вдалося. Зокрема чотири олімпійські золоті медалі здобуті американським негром Джессі Овенсом, заперечили намагання доказати всебічну перевагу "арійської раси".

Царська Росія, брала теж участь в деяких олімпійських змаганнях, зрештою без великого успіху. ССРСР після встановлення большевицької влади не мав ні змоги, ні можливостей брати участь у змаганні найкращих. Москва влаштовувала свої "спартакіади", в яких часом брали участь теж і члени "прогресивних" професійних спілок деяких країн.

Щойно після 2-ої світової війни, ССРСР вступив до міжнародного Олімпійського Комітету і почав висилати своїх спортсменів і спортсменок на міжнародні спортові змагання. Советський Союз всією силою розбудовував свій спорт, зокрема в ділянках, які були включені в програму Олімпіад, збагнучи яке величезне пропагандивне значення мають золоті олімпійські медалі і звуки державних гімнів, що їх грають на прославу переможців на олімпійських стадіонах в присутності сотень тисяч глядачів.

Поволі, від часу коли ССРСР почав брати участь в олімпійських ігрищах, ці змагання перетворилися в суперництво між спортсменами, які по волі чи по неволі носили серп і молот на своїх спортових одягах, і рештою світу, зокрема Америкою.

Все таки, не зважаючи на дещо змінений характер олімпіад, пропаганда ще не тріумфувала понад ідеєю аматорського спорту, хоч советські змагуни і змагунки, яких аж ніяк не можна назвати аматорами -/бо ж їх успіхи спираються на повній матеріальній підтримці держави і визначні змагуни нічим іншим крім спорту не займаються та лише часом сповняють побічні функції офіцерів в армії чи службовців, або викладачів/ здобували щораз більше олімпійських медалів.

Наступну XXII олімпіаду Міжнародний Комітет признав Советському Союзові і вона має відбутися в 1980 році в Москві, при чому деякі змагання відбудуться в інших містах, як Києві, Мінську та Талліні.

Переглядаючи советську пресу та пресу сателітів Москви, можна зразу уявити собі якою кольосальною пропагандивною маніфестацією мають стати ці Московські ігрища. Перебудовують і будують стадіони, сотні мільйонів видається на нові готелі для чужинців, йде широка підготовка до того щоб замінити ідею барона Кубертена на ще один політично-пропагандивний виступ під дбайливим оком "всемогучого" КГБ.

В багатьох місцях світу піднеслися голоси про те, чи є правильним давати свято міжнародної згоди і свободи в руки держави -/бо ж олімпіаду в Москві влаштовує советська держава, якої експонентом є

советський "олімпійський комітет"/ - державі, яка є найбільшим в історії поневолювачем. Як погодити олімпійську ідею миру, з десятками тисяч, а то й сотнями тисяч ув'язнених в концтаборах, таборах примусової праці, тюрмах і психіатричних лікарнях? Як погодити олімпійський гімн і дружню співпрацю всіх народів світу з жорстокими засудами борців за свободу людини і народів, моральним і фізичним терором, заборонаю свободної еміграції і т.п.?

Виступали вже відомі постаті політичного світу з пропозицією бойкоту "Московської олімпіади", були виступи в британському парламенті, гостро виступив ізраїльський прем'єр Бегін, будуть ще напевно й інші подібні голоси.

В американському сенаті, сен. В. Андерсон вніс резолюцію, в якій вимагає відібрання Москві право на влаштування олімпіади і його резолюцію підтримало ще кілька сенаторів.

Але чи це допоможе? Коли взяти до уваги що американська телевізійна компанія Ен Бі СІ вже заплатила Сов. Союзові 85 мільйонів доларів за право передавати Московські ігрища, а в міжчасі продала вже більше як 75% комерційного часу тих передач, при чому 30 секунд комерційного оголошення коштує 80.000 доларів – то вже з цього самого приводу годі сподіватися, щоб захід, а особливо Америка, збойкотувала московську пропагандивну імпрезу.

В старинних часах під час Олімпійських ігор наставав т.зв. "Олімпійський мир". Годі припускати, щоб в 1980 році настав мир в СРСР - хібащо його, так як і тепер, вдержуватимуть загони КГБ, які будуть новітніми "охоронцями миру".

Прикра це іронія - але світ ще й надалі не бачить контрасту між заповненими тюрмами і контаборами в найбільшій в'язниці світу, СРСР і олімпійськими голубами миру - яких випустять кагебісти на відкритті Московської олімпіади 1980 року.

Ж Ж Ж

XX

"У визвольній боротьбі України з большевицькою Росією найбільше шкоди приніс соціалізм, який найгірше причинився до ідейної, політичної і мілітарної демобілізації України в боротьбі з большевизмом. Ця сама бацила діє і тепер в українському політичному житті на еміграції. Але сьогодні у відкритій формі вона не має доступу до українських мас, наявні соціалісти, соціалістичні партії доживають свого віку. Натомість велику шкоду наносять замасковані, приховані соціалістичні тенденції, які проявляються в різних формах, просякають скрізь, намагаються навіть запустити коріння в революційно-визвольному націоналістичному русі, внести в нього ідеологічний розклад!"

Степан БАНДЕРА

КОМСОМОЛ УКРАЇНИ НА СЛУЖБІ МОСКВИ

У Києві закінчив 16 березня свої наради ХХІІІ з'їзд комсомолу УССР. У схвалених резолюціях сказано /"Молодь України" з 17.3./, що в лавах комсомолу УССР є 6 мільйонів 300 тисяч чоловік.

Компартія і комсомол УССР є знаряддям імперської політики Москви в Україні. Його особливе завдання бути авангардом для виховання молоді в дусі комунізму-ленінізму, та якнайбільшої росифікації, тобто служби імперії, та мобілізувати і вести її "у боротьбі" за виконання плянів десятої п'ятирічки. Йдеться про спрямування молоді на т. зв. ударні всесоюзні і республіканські будови. На них працювало 32 тисячі молодих людей, з них 4 тисячі на будівництві Байкало-Амурської Магістралі /БАМ/ і на об'єктах Нечорноморської зони РСФСР. Москва, як бачимо, засилає українську молодь на важкі колоніальні роботи в Азії.

У постановах з'їзду наголошено потребу мілітаризації молоді: "З'їзд підкреслює необхідність і надалі вдосконалювати підготовку молоді до служби в советській армії. Постійно зміцнювати зв'язки з організаціями ДТСААФ, військовими частинами й підрозділами, створювати університети, клуби і лекторії майбутнього воїна, організувати військовоспортивні табори, провадити ігри та змагання з військово-прикладних видів спорту.

Рівночасно з'їзд закликає посилити ідейно-політичну і організаційну роботу - "викривати брехню і наклепи буржуазної пропаганди", поборювати прояви "аполітичності, національної обмеженості, чужих соціалістичних поглядів і звичаїв. Всебічно підвищувати політичну пильність молоді".

Відмічено теж "прояви формалізму", порушення трудової і виробничої дисципліни і т. д.

Немає у нас ніякого сумніву, що молодь не вірить большевицькій пропаганді. Українська молодь в основі зберігає національні й релігійні традиції народу. З її рядів виходять нескорені борці, які протестують проти росифікації України і борються за її волю і незалежність.

І, зрозуміло, така крутійська, прогнила, позбавлена ідейної величчя як большевицька ідеологія комсомолу, не може притягати молоді, яку завжди захоплюють і поривають тільки великі ідеї. Молодь України не має поваги до ідеології, основні заложення якої так часто міняються, яку, що більше, кожний крок дійсності викриває як ідеологію реакційну, антинародну, як ідеологію оперту на брехні й обмані. Така ідеологія викликає лише огиду в ідейній молоді, настановляє її до шукань за справді великою і справедливою ідеологією. Ідеологічна большевицька робота для молоді стала прикрим, зморним, обов'язком, якого вони уникають всіма способами. Цей ідеологічний комуно-марксистський фронт, як бачимо тріщить, все більше провалюється, а разом з ним провалюється комсомол. Кремлівські верховоди поспішно латають його комсомольськими з'їздами, але процесу розкладу комсомолу вони вже ніяким чином не спинять.

Натомість в Україні наростає і швидко зростає в силу молодь, яку характеризує головно природне прагнення виявити себе динамічно як у творенні високих вартостей, так і в невпинному шуканні шляхів, які ведуть до досягнення національних ідеалів.

THE UNITED STATES OF AMERICA

	ст.
ПРИВІТ З НАГОДИ 50-ої РІЧНИЦІ ОУН – нагол. стор.	
ДОРУЧЕННЯ-ВКАЗІВКИ-НАПРЯМНІ	1-6
"НАКАЗ" ДО ВІДЗНАЧЕННЯ 50-ЛІТТЯ ОУН	7
У 50-РІЧЧЯ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ	9
ОСНОВОПОЛОЖНИК І ПРОВІДНИК ОУН	13
ПРОМОВА Є. КОНОВАЛЬЦЯ В ДНІ ПОСТАННЯ ОУН	14
РОМАН ШУХЕВИЧ – СИМВОЛ НЕЗЛАМНОСТІ	16
ГОЛОВНИЙ КОМАНДИР УПА ГЕН. ТАРАС ЧУПРИНКА	17
СЛАВНИЙ ПАМ'ЯТІ ПРОВІДНИКОВІ ОУН-С.БАНДЕРІ	18
СТЕПАН БАНДЕРА – СИМВОЛ УКРАЇНСЬКОГО ВИЗВ.РУХУ	19
ГОЛОВА ПРОВІДУ ОУН – ЯРОСЛАВ СТЕЦЬКО	21
СЛОВО ГОЛОВИ ПРОВІДУ, ЯРОСЛАВА СТЕЦЬКА ДО МОЛОДІ	22
ЕПОХАЛЬНЕ ЗНАЧЕННЯ КРУТ	24
ВСЕАКТУАЛЬНИЙ ЗАПОВІТ КРУТЯНЦІВ	25
"КОЖНОЧАСНО БУДЬ ГОТОВ НА НАЙБІЛЬШИЙ ЧИН..."	27
УНІВЕРСАЛЬНИЙ ІДЕАЛ УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛІЗМУ	29
НАШІ ІДЕОЛОГІЧНІ ЗАЛОЖЕННЯ	30
ПРОТИ ХВИЛЬ/на ідеологічні теми/	31
СУДІТЬ! Я НЕ БОЮСЯ ТЮРМИ!	36
ІМ'Я ГРОМАДЯНИНА ССРС ПРИНОСИТЬ МЕНІ СОРОМ	37
"СОНЕТИ БАТЬКІВШИНІ"	38
РОЗБУДОВУЙМО ТУСМ	39
ДЕЩО ПРО "ЛІВІЗНУ"	41
ВАРВАРСТВО З ЛЮДСЬКИМ ОБЛИЧЧЯМ	42
МОСКОВСЬКА ОЛІМПІЯДА ЗНАРЯДДЯ СОВЕТСЬКОЇ ПРОПАГАНДИ	44
КОМСОМОЛ УКРАЇНИ НА СЛУЖБІ МОСКВИ	46